

Çocuklar için Dünya Klasikleri-8

GRIMM MASALLARI

GRIMM MASALLARI

GRIMM MASALLARI

GRIMM MASALLARI
Çocuklar İçin Dünya Klasikleri - 8

Copyright © Gonca Yayınları, 2009

*Bu eserin tüm yayın hakları Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'ne aittir.
Eserde yer alan metin ve resimlerin Işık Yayıncılık Ticaret A.Ş.'nin önceden
yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt
sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.*

Editör
Erol ERGÜN

Görsel Yönetmen
Engin ÇİFTÇİ

Resimleyen
Murat BİNGÖL

Sayfa Düzeni
Bekir YILDIZ

Kapak
Nurdoğan ÇAKMAKÇI

ISBN
978-605-4189-29-8

Yayın Numarası
225

Basım Yeri ve Yılı
Çağlayan A.Ş.
TS EN ISO 9001:2000
Ser No: 300-01
Sarıncı Yolu Üzeri No: 7 Gazimemur / İZMİR
Tel: (0232) 252 22 85
Temmuz 2009

Genel Dağıtım
Gökkuşuğu Pazarlama ve Dağıtım
Merkez Mah. Soğuksu Cad. No: 31 Tek-Er İş Merkezi
Mahmutbey / İSTANBUL
Tel: (0212) 410 50 60 Faks: (0212) 445 84 64

Gonca Yayınları
Emniyet Mahallesi Huzur Sokak No: 5
34676 Üsküdar / İSTANBUL
Tel: (0216) 318 42 88 Faks: (0216) 318 52 20
www.goncadergisi.com

İÇİNDEKİLER

KIRMIZI
BAŞLIKLİ
KIZ

1

PAMUK
PRENSES
VE
YEDİ
CÜCELER

23

FARELİ
KÖYÜN
KAVALCISI

70

KIRMIZI BAŞLIKLİ KIZ

Vaktiyle bir orman kenarında küçücük bir evde, güzel mi güzel, tatlı mı tatlı, cici mi cici bir kızcağız, annesiyle beraber yaşarmış.

Bu sevimli kızının minicik kalbi iyilikle doluy-muş. Herkese, her şeye iyilik düşünür; kötülük nedir bilmezmiş.

Orman çok güzelmiş. Bu ormanda çok güzel bitkiler, çeşit çeşit hayvanlar varmış.

Sevimli küçük kız ormandaki ağaçları, çiçekleri, kelebekleri ve kuşları sever, onların güzelliklerine hayran olurmuş. Her baktığı şeyde iyilikten ve güzellikten başka bir şey görmezmiş. Herkesi de kendi gibi güzel huylu ve iyi düşünceli bilirmiş. Güzel gördüğü ve güzel düşündüğü için de hayatından lezzet almış.

Bu kızın annesi de iyi kalpli bir kadıncağızmış. Yaşlıları çok severmiş. Onlara hürmet gösterirmiş. Kendilerinden uzakta yaşayan annesine de hürmette kusur etmezmiş.

Bu sevimli kız ve annesi kalplerinin güzelliğinden olsa gerek canlı cansız her varlıkla konuşur, onların hatırını sorar, derdi olanın derdiyle meşgul olurlarmış.

Bir gün annesi küçük kızına kar gibi beyaz bir elbise dikmiş. Elbise, kat kat dantellerle süslüymüş. Bu elbisenin yünden örülen başlığı da kırmızıymış. Bu giysi ve hele başlık kıza o kadar yakışmış ki, gören onun güzelliğine hayran olurmuş. Onu bu yeni elbisesiyle görenler ona “Kırmızı

Başlıklı Kız” demişler. Küçük kız yeni elbisesiyle adeta bir prensese benzemiş. Kırmızı başlıklı şirin mi şirin bir prensese...

Altın kalpli Kırmızı Başlıklı Kız’ın bir ninesi varmış. Kızın ninesi de iyilikten başka bir şey düşünmeyen pırlanta yürekli bir kadınmış. Bu yaşlı kadın ormanın öbür ucundaki evinde yalnız başına yaşırmış.

Bazen Kırmızı Başlıklı Kız ninesini ziyarete gidermiş. Bazen de küçük kız evde kalır; ninesini görmeye annesi gidermiş. Çok az olmakla birlikte arada bir de yaşlı kadın kızıyla torununu görmeye gelirmiş. Ancak bir gün ihtiyar kadın hastalanmış. Onun hastalığına çok üzülen Kırmızı Başlıklı Kız’ın annesi,

– Sevgili kızım, demiş. Şu yemek sepetini al, ninene götür. Dün uğradığımda durumu pek iyi değildi. Bir isteği olup olmadığını sor. Evini süpürüp temizlemeyi ve ortalığı toplamayı da unutma, demiş.

– Yoksa durumu çok mu ağır, demiş küçük kız.

– Hayır, yavrum. Çok ağır değil ama kalkıp kendine yemek yapabilecek kadar da iyi değil. Bu yüzden şu sepete koyduğum yemekleri ninene götürür. Ama yolda giderken sakın oyalanma. Yoksa yemekler soğur, demiş.

– Tamam, anneciğim, demiş küçük kız.

Yeni elbisesini giyerek yola koyulmuş. Yemek sepetini de koluna geçirmiş. Ninesinin evine giden yol ormanın içinden geçiyormuş. Ağaçları, çiçekleri, kelebekleri ve kuşları ile güzellikler denizi olan bir ormandan...

Kırmızı Başlıklı Kız, şarkı söyleyerek ilerlerken yolunun üstünde iri iri böğürtlenleri görmüş. Hemen bir tane böğürtlen koparıp ağzına atmış. Aman ne mayhoş ne de tatlıymış! Böğürtlen dalları oynayınca dalların arasından birkaç serçe cıvıldaşarak uçuşmaya başlamış. Biraz ilerdeki ağacın dallarına konmuşlar. Belli ki, küçük kızdan korkmuşlar. Kırmızı Başlıklı Kız,

– Niye kaçıyorsunuz, sevimli kuşlar, demiş. Korkmanıza ne gerek var? Ben size bir zarar vermem ki!

Kırmızı Başlıklı Kız canının çektiği kadar böğürtlen yemiş. Sonra tekrar yola koyulmuş. O sırada kanatları rengârenk bir kelebek görmüş. Eğilip renklerini yakından incelemek ve onunla biraz sohbet etmek istemiş. Fakat küçük kız kelebeğe biraz yaklaşınca o da kaçıp gitmiş. Zavallı kelebek ne bilsin Kırmızı Başlıklı Kız'ın kendisine dokunmaya kıyamayacağını?

Kırmızı Başlıklı Kız da yeniden yola koyulmuş. Bu arada iki kötü gözün kendisini izlediğinden habersizmiş. Biraz ötede çalılıklar arasında kocaman bir kurt, ağzının suları akarak onu gözetliyormuş! Hain kurt,

“Ne de körpecik eti var! Oh, tam ağzıma lâyük!” diye söylenerek ağzını şapırdatıyormuş. Niyeti küçük kızı afiyetle yemek ve sonra da sepetindeki yiyecekleri mağarasına götürmekmiş. “Küçük kızın ardından sepetteki çörekleri ve kura-biyeleri yemek çok hoş olsa gerek.” diye düşünmüş. Bu düşüncelerle güzel hayaller kurmuş. Kurduğu hayallerin büyük ihtimalle gerçekleşecek olması onu çok keyiflendirmiş.

Kırmızı Başlıklı Kız ise o güne kadar hiç kurt görmemiş. Hem de keskin dişlerine ve alev alev yanan gözlerine rağmen görse de korkmazmış. Çünkü küçük yüreğinde iyilikten başka bir şey yokmuş. Hatta bundan dolayı kurdu sevip okşamaya bile kalkabilirmiş.

Kırmızı Başlıklı Kız, neşeyle hoplaya zıplaya yoluna devam ederken hain kurt da bir an önce onu yemek için sabırsızlanıyormuş. Arkasından sinsi sinsi gelirken bir aralık, “İşte şimdi tam zamanı.” diye düşünmüş. Sonra da yapacaklarını sıraya koymuş:

Önce küçük kızın karşısına çıkıp kendini büyük bir zevkle tanıtacakmış. Tabii bir kurtla tanışan ne yapar? Kız kaçacak o kovalayacak ve kovalamaca sonunda da onu bir güzel yakalayacakmış. Sonra da afiyetle midesine indirecekmiş. Fakat az ileride keskin baltaları ile odun kesen adamları görünce bu fikrinden vazgeçmiş.

Daha uygun bir zamanı kollaması iyi olacaktı.

Küçük kızı tekrar takibe başlamış.

Odun kesen adamlardan uzaklaşınca çalılıklar arasından koşarak kızın önüne geçmiş. Küçük kızı nazik davranarak onu kandıracakmış. Fakat heyecandan sesini inceltmeyi unutmuş. Korkunç sesiyle,

– Merhaba, güzel kız, diye grlemiş.

Kırmızı Başlıklı Kız, bu korkunç sestен rk-mş ve bir adım geri çekilmiş. Kurnaz hayvan, yaptığı hatayı anlayıp hemen sesini değiştirerek, daha yumuşak ve daha tatlı bir sesle,

– zr dilerim kk kız, demiş. Nezle olmuşum. Onun için sesim bu şekilde çıkıyor. Söyle bakalım, nereye gidiyorsun böyle?

– Bykanneme gidiyorum. Hastalanmış da, ona yemek götürüyorum.

– Yaaa! Büyükannen nerede oturuyor baka-yım?

Kk kız, hiçbir kötülük düşünmeyerek evin yerini tarif etmiş:

– Değirmeni geçince biraz ilerideki meşeliğin hemen yanında, demiş.

Hain kurt, “Onu herkesin gözü önünde yiye-
mem. Kimsenin göremeyeceği bir yerde kısırtma-
lıyım. En iyi yer büyükannesinin evi olabilir.” diye
düşünmüş ve kafasında bir plan tasarlayarak,

– Güzel kız, demiş. Bir yarışa var mısınız? Ba-
kalım, kim daha önce büyükannenin evine vara-
cak?

– Elbette varım, diye cevap vermiş sevimli kız.
Haydi başlayalım!

– Sen şu kestirme yoldan git. Ben dolambaçlı
olan yoldan gideceğim. Göreceksin, yine de senden
önce eve varacağım. Ben senden daha iri ve daha
kuvvetli olduğum için sana böyle bu teklifi yapı-
yorum. Yoksa eşit şartlarda yarışmamış olurduk,
demiş.

Demiş demesine ama söylediği doğru değilmiş
kurdun. Aslında kestirme yoldan kendisi gidecek-
miş. İyi niyetli küçük kız kurdun bu oyununu
anlayamamış.

– Ne kadar iyisiniz. Dediğiniz gibi olsun, diye
karşılık vermiş.

Böylece yarış başlamış. Kurt bir sıçrayışta çalı-
lıklar arasında gözden kaybolmuş. Kırmızı Başlıklı

Kız, su değirmeninin yolunu tutup koşmaya başlamış. Çok geçmeden değirmene varmış. Su kenarındaki büyük bir ağacın gölgesinde biraz dinlendikten sonra kalkıp yine koşmaya başlamış.

Daha kız değirmene ulaşmadan kurt bayırı aşip evin kapısına dayanmış bile...

Kimse olup olmadığını anlamak için bir an durup çevreyi gözden geçirmiş. Araştırmalar neticesinde kimsecikler olmadığını hissedince neşeyle kapıyı çalmış.

– Tak, tak, tak!

İçeriden cılız bir yaşlı kadın sesi duyulmuş.

– Kim o?

Kurt, mümkün olduğu kadar sesini incelterek,

– Ben geldim, nineciğim. Senin sevgili torunun... Annem sana sıcacık yemekler gönderdi, demiş.

Yaşlı kadın yattığı yerden seslenmiş.

– Kapı kilitli değil, cici kızım. İpi çekiver, açılır, demiş.

Kurt, kıs kıs gülerek kapının deliğinden sarkan ipi çekmiş. Kapı, gıcırdayarak yavaşça açılmış.

Sevimli ve güzel torununu sabırsızlıkla bekleyen kadıncağız, onu kucaklamak için yatağından doğrulmuş. Kendi kendine, “Ne kadar da göreceğim gelmişti küçük torunumu.” diye mırıldanmış.

Yaşlı kadın kapıdan içeri girmekte olan hain kurdu görünce, korkudan bayılacak gibi olmuş. Sonra kendini toparlayıp can havliyle yataktan fırladığı gibi kenarda duran sürahiyi kurdun kafasına indirmiş. Kurt, baygınlık numarası yaparken yaşlı kadın da çığlık çığlığa kendini dışarı atmış.

Kurt da zaten işlerin böyle gitmesini istiyormuş. Yaşlı kadının deli gibi koşarak ormanda kaybolacağını düşünüyormuş. Küçük kıza kestirme diye tarif ettiği yolu yaşlı kadının bulma ihtimali de yokmuş. Tabii bu arada küçük kız da kendi ayaklarıyla kulübeye gelecekmış.

Kurt yaşlı kadın uzaklaşınca sırtarak kapıyı kapatmış. Dönüp onun geceliğini sırtına, başlığını da başına geçirmiş. Yatağına uzanıp yorganı da çenesine kadar çekmiş. Heyecanla küçük ve sevimli avını beklemeye başlamış.

“Neredeyse şimdi gelir, benim tatlı pilicim.” diye de kendi kendine söyleniyormuş. Sonra da

küçük kızı nasıl yiyeceğinin hayallerini kurmaya başlamış.

Bekledikçe karnının gurultusu artıyormuş. Gurultular artıkça daha da acıktığını hissediyormuş. Açlığı arttıkça eliyle karnını bastırıp sabırsızlıkla minik kızın gelmesini bekliyormuş. Duvardaki saatin her saniyesi ona bir dakika; her dakika da bir saat gibi geliyormuş. Kulağı kırıste, yüreği, “Ha geldi, ha gelecek!” diye çarpıp duruyormuş. Gerçekten de çok zaman geçmeden beklediği ayak seslerini duymuş.

Kırmızı Başlıklı Kız, nihayet ninesinin evine gelip kapısını çalmış. Kurt, sevincinden yine boş bulunup o korkunç sesiyle,

– Kim o, diye bağırmış.

Kızcağız, bu korkunç sesi duyunca irkilmiş. “Bu, ninemin sesine benzemiyor.” diye düşünmüş. “Ama bana pek yabancı da gelmiyor bu ses... Aaa, ninemin hasta olduğunu unutuyordum nerdeyse. Hastalıktan sesi değişmiş olabilir.” demiş kendi kendine. Sonra cevap vermiş.

– Benim, nineciğim. Senin sevgili torunun... Annem sana yemek gönderdi.

Kurt, yaptığı hatayı anlayıp sesini olabildiğince incelterek,

– Kapı kilitli değil, yavrum. İpi çekince açılır, demiş.

Kırmızı Başlıklı Kız, “Ninemin sesi düzeldi.” diye düşünerek ipi çekmiş. Kapıyı yavaşça iterek açmış. O sırada sepetteki yemeklerin mis gibi kokusu eve dağılmış. Bu kokuyla birlikte kurdun karnı daha bir kazanmış. Küçük kız kapıyı kapatıp ninesinin yatağına yaklaşmaya başlamış.

Kurt, yorgana iyice sarılmış yatıyormuş. Ama başındaki başlıktan onun kurt olduğunu anlamak mümkün değilmiş. Vücudunun başka yeri de görünmüyormuş. Kırmızı gözleri dışarıdaymış.

Kurt, körpe avını yemek için sabırsızlanıyormuş. Ama artık acele etmesi için bir sebep yokmuş. Çünkü nasıl olsa, o avucunun içinde sayılırmış.

Küçük kıza,

– Hoş geldin, yavrucuğum, demiş kurt. Sepeti masanın üzerine bırak da gel. Seni bir kucaklayayım! O kadar özledim ki seni bilemezsin yavrum!

Kırmızı Başlıklı Kız, yemek sepetini masanın üzerine bıraktıktan sonra ninesinin yatağına yaklaşmış. Birden ninesinin yüzünü görünce hayretler içerisinde kalmış.

– Aman nineciğim, ne kadar değişmişsin? Hastalık mı seni bu hale getirdi, diye sormuş.

– Evet, yavrucuğum, evet... Hiç sorma halimi, ben böyle hastalık görmedim. Her tarafım değişti ve bir garip oldum, diye cevap vermiş kurt.

– Evet, nineciğim burnun bu kadar büyümüş, diyerek eliyle kocaman işareti yapmış küçük kız.

– Senin kokunu daha iyi alabilmek için yavrum, diye cevap vermiş kurt.

– Ya kolların? Kolların neden böyle uzamış?

– Seni daha iyi kucaklayabilmek için canım, demiş kurt.

– Kulakların da çok kocaman görünüyor. Neden öyle olmuş onlar?

– Senin sesini daha iyi işitmek için, bir tanem...

– Ya gözlerin neden bu denli büyümüş? Üstelik rengi de değişik gibi sanki.

– Seni daha iyi görebilmek için canımın içi, diye cevap vermiş kurt.

Küçük kız, biraz çekinerek son sorusunu sormuş.

– Ya dişlerin? Onlar neden öyle kocaman olmuş?

Kurt, artık sesini inceltmeye gerek görmeyerek o korkunç sesiyle,

– Seni daha iyi yiyebilmek için, diye gürlemiş ve yataktan fırladığı gibi küçük kızın üstüne atmış.

– Yaa küçük hanım! Sen her yüzüne güleni dost mu sanırsın? Ninenin kılığına giren herkes ninen mi olur! Şimdi seni bir güzel yiyeyim de gör, demiş.

Küçük kız, korkudan dili dolaşarak,

– Ama ben sana ne yaptım ki, diye kekelemiş. Hani bana arkadaş olmuştun?

Kurt, çirkin bir kahkaha savurarak,

– A seni gidi saf kız! Sen bana ne yapabilirsin ki, diye homurdanmış. Sen benim avımsın. Seni

rahatça yiyebilmek için sana arkadaş gibi göründüm. Ben avımı elde etmek için gerekirse kuzu postuna bürünürüm, gerekirse böyle ninenin kılığına girerim, demiş.

Kocaman ağzını açıp kızın arkasında bir iki tur koştuktan sonra onu yakalamış. Koca ağzını mağara gibi açarak küçük kızı bir solukta yutmuş. Sonra masanın üzerinde duran yemek sepetinin yanına gelmiş. Onları da bir çırpıda yutuvermiş. “Minik pilicimin ardından bu çörekler de ne güzel gitti canım. Midem bayram ediyor.” demiş kendi kendine.

Kırmızı Başlıklı Kız’ın üzgün ve ağlamaklı sesi duyuluyormuş kurdun karnından. Karnını ovuşturarak odanın içinde birkaç tur atıp bundan sonra ne yapacağını düşünmeye başlamış kurt.

Sepetteki yemeklerin de tamamı bitince günlerdir aç dolaşan kurda bir ağırlık çökmüş. “Nasıl olsa büyükanne korkup kaçtı. O şimdi ormanda kaybolmuştur. Buralara uzun süre gelemez. Ben de onun yatağında azıcık kestirerek şu midemdekileri eriteyim.” diye düşünmüş.

Bu düşünceyle yaşlı ninenin yatağına uzanıp uyumaya başlamış. O sırada karnından hâlâ küçük kızın ağlama sesi geliyormuş.

Kırmızı Başlıklı Kız, artık yapacak bir şey olmadığını düşünüyormuş. Fakat tam bu sırada dışarıdan sesler gelmeye başlamış. Hain kurt ise o sırada çoktan derin bir uykuya dalmış bile.

Kapı, hafif bir gıcırtyla açılmış. Elindeki bal-tanın keskin ağzı parıl parıl parlayan bir oduncu ve onun arkasında Kırmızı Başlıklı Kız'ın yaşlı nine-siymiş gelenler.

Masanın üzerindeki sepeti görünce kurdun yemekleri yediğini anlamışlar. O sırada küçük kızın ağlama seslerini de duymuşlar. Seslerin kurdun karnından geldiğini fark eden büyükanne adeta deliye dönmüş. Fakat oduncu soğukkanlı bir insanmış.

Büyükanneye sessiz olmasını işaret ederek ondan büyükçe bir iğne ve ip istemiş. Getirilen iğne ve iple kurdu yorganıyla beraber yatağa bir güzel dikerek bağlamış. Artık hain kurt uyansa bile kaçacak durumda değilmiş. Bundan sonra oduncu büyükanneye dönerek,

– Bana bir makas getirir misiniz, demiş.

– Tabi, hemen getiriyorum, diyerek olacıkları beklemeye başlamış yaşlı kadın.

– Şimdi sessizce yaptıklarımı izleyebilirsiniz. Torununuz için üzölmeyin. Onu birazdan sağ salim kurtaracağız, demiş oduncu.

Bu sırada kurt o kadar derin uyuyormuş ki horlamaya bile başlamış. Oduncu, küçük kızı da kısık bir sesle ağlamaması için uyarmış. Daha sonra getirilen makasla kurdun karnını bir güzel kesmiş. Sonra üzüntüden iki büklüm olan kızı çıkarmış. Kızdan sonra da tenceresiyle birlikte yuttuğu yemekleri çıkarmış.

Bütün bunlar olurken günlerdir aç ve uykusuz olan kurt hiçbir şey hissetmeden uykusuna devam etmiş. Yaşlı kadın küçük torununa tekrar kavuşmanın mutluluğunu yaşarken oduncu onlara,

– Bu kurda vereceğimiz bir ders var. Sakın ses yapmayın ve beni bekleyin, diyerek evden dışarı çıkmış.

Aradan çok zaman geçmeden bir çuval dolusu kaya ile geri dönmüş. Getirdiğı bu kayaları özenle

kurdun midesine yerleştirmiş. Sonra da onun karnını dikmiş.

– Hain hayvan! Ne yabanda sürülerimiz elinden kurtulurdu ne de kümesteki hayvanlarımız! Sonunda ettiğini buldun işte. Kim ne ekerse onu biçer, kötülerin sonu böyle kötü biter, demiş.

Sonra baltasını eline alarak kurdu yatağa bağlayan ipleri kesmiş. En gür sesiyle bağırarak kurdu o derin uykusundan uyandırmış. Bir an ne olduğunu anlayamayan hain kurt hemen doğrulmuş. Bir de bakmış ki elindeki keskin baltası parıl parıl parlayan oduncu karşısında duruyor; anında yataktan sıçramış. Odanın köşesinde duran büyükanne ve küçük kızı görmek onu daha da hayrete düşürmüş. O anda oduncu,

– Daha ne duruyorsun be hain kurt. Haydi defol git buradan yoksa şu keskin baltayı boynuna indiririm, demiş.

Bu sözler üzerine hain kurt hemen kapıya yönelmiş ama karnını dolduran taşların ağırlığından kendini zorla dışarı atmış. Ön ayaklarıyla karnını tutarak güçlkle oradan kaçmaya çalışmış.

Karnındaki dikişleri görünce birden sancısı tutmuş ve çok geçmeden gözden kaybolmuş.

Bunun üzerine oduncu izin isteyerek oradan ayrılmış ve çıkmadan önce hem büyükanneye hem de Kırmızı Başlıklı Kız'a "Geçmiş olsun." demiş. Bu arada büyükanne, kucağında titreyerek duran sevgili torununa tekrar tekrar sarılmış.

– Canım kızım, sen burada ne yapıyordun, diye sormuş.

Zavallı küçük kız, bütün bunların kendi yüzünden olduğunu düşünerek üzüle üzüle olup bitenleri anlatmış. Hikâyesini bitirdikten sonra,

– Ama nineciğim, ben onu gerçekten bir arkadaş sandım. Böyle kötü düşünceli bir yaratık olduğunu nereden bilebilirdim, diyerek özür dilemiş.

Yaşlı kadın, Kırmızı Başlıklı Kız'ı bağrına basıp gözyaşlarını eliyle silerek,

– Bu sana bir ders olsun, yavrucuğum. Bir daha tanımadığın, bilmediğin, dostluğunu denemediğin ve iyiliğinden kesinlikle emin olmadığın kimselerle sakın arkadaşlık etme, demiş.

Kırmızı Başlıklı Kız da, ninesinin boynuna sarılarak,

– Bu nasihatleri asla unutmayacağım nineciğim, diye karşılık vermiş.

Yaşlı kadın çok geçmeden iyileşmiş. Kırmızı Başlıklı Kız, annesi ve büyükannesi yıllarca mutlu bir hayat yaşamışlar.

Güzellikler denizi ormanda birbirlerine gidip gelmeye devam etmişler. Büyükannenin nasihatlerine uydukları için de bir daha böyle bir kötülükle karşılaşmamışlar.

PAMUK PRENSES VE YEDİ CÜCELER

Geçmiş zamanlardan birinde güzel bir ÷lkenin iyi kalpli bir kralı vardı. Bu kralın eşı de kendisi gibiydi. Günün birinde onların dünya güzeli bir kızı oldu. Çocuğun cildi o denli beyaz ve yumuşaktı ki annesi ona “Pamuk Prenses” adını koydu. Ama ne var ki kraliçe, kızının doğumundan bir süre sonra hastalandı. Kısa bir süre sonra da öldü. Kral, uzun süre yas tuttu ve sonra tekrar evlendi.

Yeni kraliçe çok güzel biriydi. Ama çok kibirliydi. Kendinden başka kimseyi beğenmez, kimşenin iyiliğini istemezdi. Pamuk Prenses’i de ilk gördüğü andan itibaren hiç sevmeydi.

Her sabah uyanınca duvardaki sihirli aynasına gider: “Ayna ayna söyle bana, bu ülkede benden güzel var mı?” diye sorardı. Ayna da: “Bu ülkenin en güzeli sensin kraliçem!” diye cevap verirdi. Bu sözler üzerine kraliçe bütün gününü mutlu geçirirdi.

Yıllar geçtikçe Pamuk Prenses serpiliyor ve güzelleşiyordu. Bunu gören üvey anne, kıskançlıktan çıldırıyordu. Bir gün aynasının karşısına geçip aynı soruyu sorduğunda “Senden güzeli var. O da Pamuk Prenses...” demesinden korkuyordu aynanın.

Ne olursa olsun ne kadar güzelleşirse güzelleşsin onu kimsenin görmesine izin vermemeliydi. Bunun için de çareler düşündü. Onu küçük düşürmek için planlar kurdu. Sonra planlarını uygulamaya başladı. Bu plan gereği Pamuk Prenses’e eski elbiseler giydirdi. Hizmetçi gibi kullanmaya başladı.

Kral, sık sık yurt dışına çıkıyor. Memleket işleri ile yakından ilgileniyor. Bu nedenle de her şeyin güzel gittiğini sanıyordu. Pamuk prenses de babası üzülmesin diye olanları anlatmıyordu.

Günlerden bir gün Pamuk Prenses, sarayın merdivenlerini yıkarken, bir sürü güvercin gelip yanına kondu. Pamuk Prenses, kuyudan su çekmeye giderken ona,

– Bu kuyu dilek kuyusudur, dediler. Dileğinizi bu kuyunun içine söyleyin. Eğer sesiniz yankılanırsa istediğiniz olacak demektir.

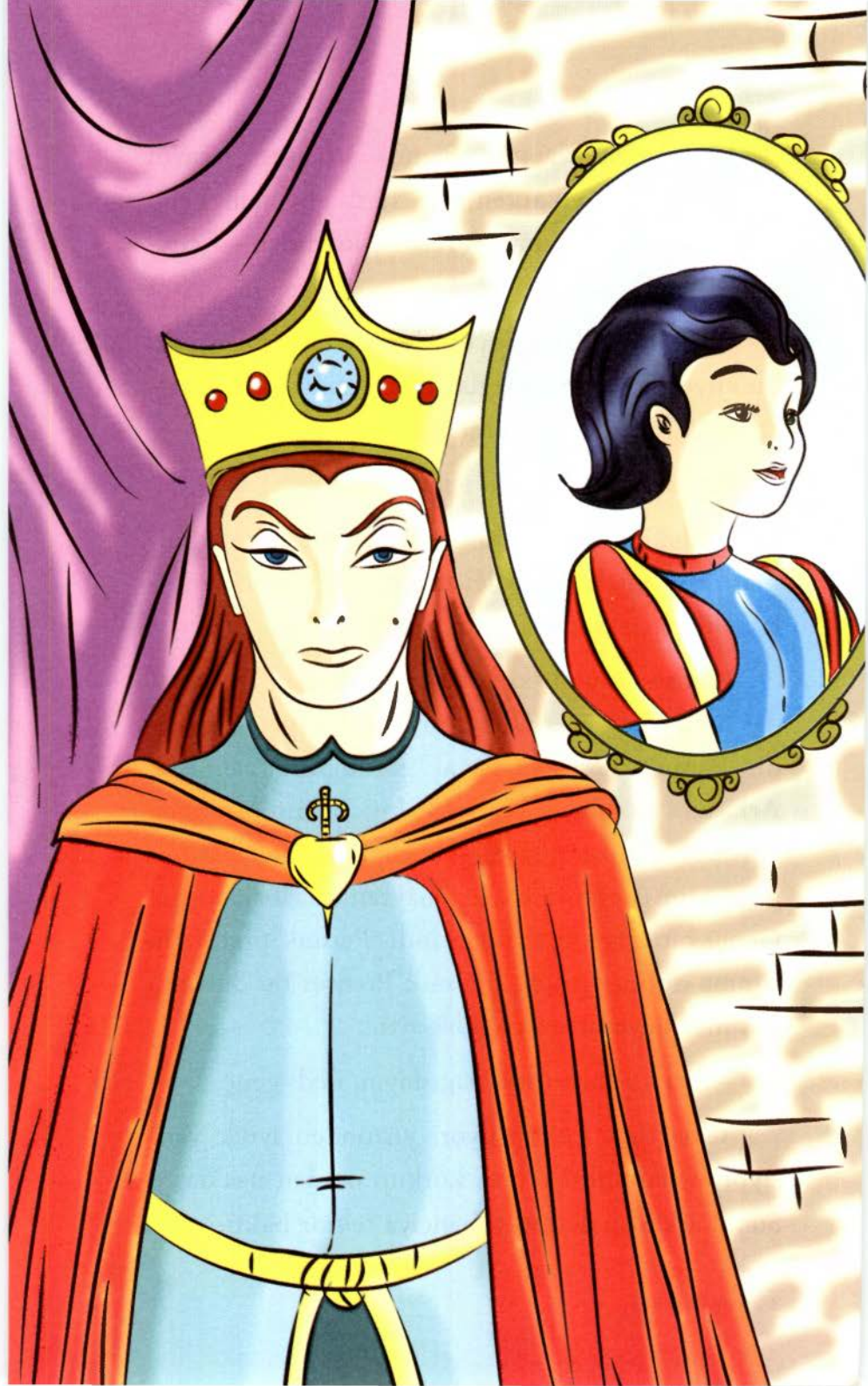
Prenses de kuyunun içine eğilip,

“Dileğim, seveceğim gencin beni arayıp bulması. Bir gün bana söyleyeceği güzel sözleri umutla bekleyip düş kuracağım.” dedi.

Prensesin sesi kuyuda yankılandı. Bu sırada suya atın üzerinde oturmuş bir genç yansıdı. Pamuk Prenses, hayal gördüğünü zannetti. Arkasına dönünce şaşırıp kaldı. Suyun üzerinde gördüğü manzara ile karşı karşıyaydı. Yakışıklı bir genç atın üzerinde hayran hayran ona bakıyordu. Genç, biraz sonra atından indi. Pamuk prenses'in yanına doğru yürüdü. Pamuk Prenses bu durumu görünce heyecanlanıp çığlık attı.

– Sizi korkuttumsa bağışlayın, dedi genç.

Tattı tatlı gülümsüyor, yüzünden iyilik yansıyordu. Pamuk Prenses korkup oradan uzaklaştı. Sonra arkasını dönüp yabancıya tekrar baktı.

– Durun, kaçmayın, diye yalvardı, genç. Ben bir prensim. Benden size bir zarar gelmez.

Fakat genç prenses kovanını bile almadan doğruca saraya varmıştı bile.

Bu arada üvey anne yine sihirli aynasının karşısındaydı. Bu kez Kraliçe, aldığı cevaptan fena halde öfkelenmişti. Ayna ona: “Pamuk Prenses bu ülkenin en güzeli!” demişti. Korktuğu başına gelmişti işte. Hırsından deliye dönen kraliçe, hemen sarayın askerlerinden birini çağırttı.

– Pamuk Prenses’i al, ormana götürüp yabani çilek toplayacağını söyle. Oraya varınca da onu öldür, dedi.

Asker şaşırmıştı.

– Aman kraliçem, diyecek oldu.

– İtiraz istemem, diye bağırdı kraliçe. Öldürdükten sonra da kalbini çıkarıp bana getireceksin. Bu işi beceremeyecek olursan, cezanın ne olacağını biliyorsun.

Pamuk Prenses, ormana yabanî çilek toplamaya gideceği için çok sevindi.

Yolda giderken, yuvasından düşmüş bir kuş yavrusu buldu. Onu hemen eline alarak okşamaya,

onunla konuşmaya başladı. Prensesin sevecen ve şefkat dolu halleri askeri çok etkiliyordu. Böyle bir insanı nasıl öldürürüm, diye kara kara düşünüyordu. Ama yapmak zorundaydı. O prensesi öldürmezse, kraliçe onu öldürtürdü. Bütün cesaretini toplayarak bıçağı havaya kaldırdı. Bıçağını saplayacağı sırada, prenses içgüdüleriyle başını çevirdi ve korkunç bir çığlık attı. Sonra bir kayanın arkasına çekilip elleriyle yüzünü kapadı. Prensesin bu hali askerin rikkatine dokunmuştu. Bıçağını indirip kızın önünde diz çöktü.

– Yapamayacağım! Yapamayacağım, diye söylendi. Masum bir insanı öldüremem ben!

Sonra prensese döndü.

– Ne olur beni bağışlayın Prenses'im, dedi. Size bıçak doğrulttuğum için çok pişmanım. İnanın çok pişmanım!

Prenses şaşkınlığını atamamıştı

– Ama neden, diye sordu titreyerek. Bir türlü anlamıyorum, beni neden öldürmek istedin?

– Bu emri bana Kraliçe verdi. Sizi deli gibi kısıkanıyor... Güzelliğinizi çekemiyor. Hemen buradan uzaklaşın... Ormanda bir yere saklanın ve bir daha geri dönmeyin ne olur! Koşun, gidin buralardan...

Pamuk Prenses, koşarak uzaklaştı. Sık ağaçların arasında ilerlerken tanımadığı, yepyeni bir dünyaya gelmiş gibi hissetti kendini. Baykuşlar ötüyor, yarasalar kanat çırpıyordu. Ağaçlardan sanki bir sürü ona doğru uzanıyordu. Karşısında gördüğü bir ağaç kabuğu, ona kötü kötü sırıtan bir insan yüzü gibi geldi ve bir çığlık attı. Sonra koşayım derken bir çukura düştü. Zorlukla oradan çıktı. Tekrar koşmaya başladı. Bir süre sonra gücü kalmadı. Mecburen yere oturdu ve beklemeye başladı.

Hava iyiden iyiye kararmıştı. Prenses ağlamaya başladı. Sonra da yorgunluktan uyuyup kaldı. Gözlerini açtığı anda birçok gözün kendisine dikilmiş olduğunu fark etti. Bir sürü tavşan, sincap ve geyik etrafa toplanmış, merakla ona bakıyorlardı. Pamuk Prenses yerinde doğrulmaya çalışınca, bütün hayvanlar korkup geri çekildiler.

– Ne olur kaçmayın, diye yalvardı Pamuk Prenses. Sizlere kötülüğüm dokunmaz.

Hayvanlar, bu söz üzerine, biraz olsun korkularını attılar.

– Benim başıma gelenleri bir bilerseniz, diyerek yaşadıklarını bir bir anlattı.

O sırada yolda rastlamış olduğu kuş yavrusu da annesi ve babası ile yanına geldi.

Yavru kuş, pamuk prensesin çok iyi bir insan olduğundan bahsetti. Kendine yaptıklarını anlattı. Yavru kuşun anlattıkları hayvanları çok rahatlatmıştı. Bütün hayvanlar sevgi dolu bakışlarla onu izliyordu. Pamuk Prenses de onlara gülümsedi. Aralarında sıcacık bir bağ kurulmuştu artık.

Pamuk Prenses saraydan uzaklaşmakla büyük bir mutluluğa kavuştuğunu hissetti. Yanında duran hayvanların bir kısmını okşayarak,

– Gerçekten çok mutluyum, dedi. Artık her şey daha iyi olacak.

Hayvanlar başlarını sallayıp bu sözleri tasdik ettiler.

– Ama, diye devam etti prenses, bana yatacak bir yer lazım. Tavşanlar gibi yerde, sincaplar gibi ağaçlarda yaşayamam ki. Kuş yuvalarına da sığamayacağıma göre, başımı sokacak bir yer bulmak mecburiyetindeyim. Belki sizler böyle bir yer biliyorsunuzdur?

Kuşlar başlarını sallayarak: “Evet!” diye cevap verdiler.

– Gerçek mi bu? Beni oraya götürür müsünüz?

Kuşlar, yere inerek Pamuk Prenses'in eteğini tutup ormanda yürümeye başladılar. Diğer hayvanlar da onları izlediler. Bir süre gidince göl kenarından geçerek büyük bir alana geldiler. Gördüğü manzara karşısında Pamuk Prenses'in ağzı açık kaldı. Alanın sonunda, dünyanın en şirin ve küçük evi duruyordu.

Duvarları beyaz badanalı, kırmızı kiremitli bu minik ev, Pamuk Prenses'e küçükken babasının armağan ettiği bebek evini hatırlattı. Evin yanına varabilmek için, derenin üstündeki köprüden geçtiler. Prenses ve hayvanlar, eve geldiklerinde küçük pencerelerden içeriye baktılar.

Pamuk Prenses,

– Burası çok karanlık, hiçbir şey görünmüyor, dedi ve kapıya vurdu.

Ama hiçbir cevap alamadı.

– Kimse yok mu, diye seslenerek kapıyı itip içeri girdi.

– Evde kimse yok mu, diye tekrar seslendi ama ses çıkmadı.

İçerde küçük bir masa ve yedi sandalye vardı. Sofranın üstünde de yedi kişilik çatal bıçak ve tabak duruyordu.

– Aman ne kadar sevimli küçük şeyler bunlar, dedi Prenses.

Ama burada oturanlar, herhalde çok tertipsiz ve dağınık kimselerdi. Sandalyelerin üstüne gelişi güzel elbiseler, çoraplar atılmıştı. Her taraf örümcek ağları ile kaplı idi. Pamuk Prenses, birden burada oturanlara acıdı. “Bu çocukların büyük bir ihtimalle ana babaları yoktur.” diye düşündü ve evi temizlemeye karar verdi.

Bütün hayvanları çağırarak hepsine iş taksimi yaptı. Kendisi de paltosunu çıkarıp kollarını sıvadı. Sonra şarkı söyleyerek temizliğe başladılar.

Küçük evin birkaç mil ötesinde bir elmas madeni vardı. Yedi cüce, her sabah oraya gider, bütün gün madeni kazar, neşeyle, şarkı söyleyerek akşam evlerine dönerlerdi. O akşam da işleri bitince, kazma küreklerini alarak evlerinin yolunu tuttular.

Bu arada Pamuk Prenses ve hayvanlar, aşağı katın temizliğini bitirip ikinci kata çıktılar. Prenses,

kapalı bir kapıyı açıp içeri girince karşısında yedi küçük karyola gördü.

– Aman bunlar ne sevimli şeyler, dedi. Aaa, adları da başuçlarında yazılı! Bilgin... Mutlu... Aksırık... Uyuşuk... Huysuz... Utangaç... Ve Uykucu. Bu çocukların adları da çok komikmiş, onları tanımayı çok isterdim.

Bir süre sonra temizlik bitmiş, ev mis gibi kokmaya başlamıştı.

Pamuk Prenses de iyice yorulmuştu.

– Uykum da geldi, diyerek yatakların üstüne boylu boyunca uzandı.

Kuşlar, gagalarıyla battaniyeleri genç kızın üstüne çektiler, kendileri de karyolaların üstüne tünediler.

Şarkı söyleyerek yaklaşan cüceleri, önce tavşanlar gördü. Öteki hayvanları da uyandırarak yavaşça evden çıktılar. Ellerindeki fenerlerle evlerine yaklaşan cüceler birden durdular. Aksırık:

– Evimize bakın... Aydınlık var... Lamba yanıyor, dedi.

Bunun üzerine bir ağacın arkasına saklandılar. Eve biri girmiş olmalıydı.

Bilgin şaşkınlıkla evi gösterdi.

– A! Bakın kapı da açık... Bacadan duman çıkıyor... Biri ocağı yakmış olacak.

Mutlu:

– Hayalet olmasın, diye sordu nefes nefese.

– Ya cinse, diye atıldı Utangaç.

Huysuz, arkadaşlarına dönüp işaret parmağını kaldırdı.

– Sözümü yabana atmayın çocuklar, dedi. Başımıza kötü bir şey geleceğini biliyorum. Kaç gündür nasırım acıyor.

Mutlu, her zamanki gülümsemesiyle,

– Vay canına, dedi.

– Bu iyiye işaret değil, diye ekledi Utangaç.

Ötekiler hep bir ağızdan,

– Ne yapacağız şimdi, diye sordular.

Mutlu:

– Gelin sürünerek eve yaklaşalım, dedi. Yakından her şeyi anlarız.

Bu fikri Bilgin de beğendi.

Başı geçip kendisini izlemelerini söyledi arkadaşlarına. Sessizce eve yaklaştılar. Etrafta çıt çıkmıyordu. Bilgin, yavaşça evin kapısını açtı. Hep birlikte içeri girdiler. Uyuşuk nöbet tutmak için dışarıda kaldı.

O sırada kapının çarpmasıyla cüceler birden paniğe kapıldılar. Odanın ortasında sırt sırta vererek savunmaya hazır durumda beklediler. Kapı yavaşça açıldı ve Uyuşuk girdi içeriye.

– Korkmayın çocuklar benim ben, dedi gülererek. Kapıyı hızlı çarpmışım.

Cüceler, ayakuçlarına basarak evin her köşesine dağıldılar. Bir bir her yeri incelemeye başladılar. Geri dönen hayvanlar ise, pencereden onları izliyorlardı.

Cüceler kendi aralarında konuşmaya başladılar.

- Burasını kim temizlemiş olabilir ki!
- Bakın yerler süpürülmüş!
- Sandalyelerin tozu da alınmış!
- Pencerele de silinmiş!
- Örümcek ağları da yok olmuş!

Bilgin, odada dört dönerek,

– Aaaa, her taraf temizlenmiş, diye bağırdı.

– Bakın çocuklar, musluk taşı da yıkanmış.
Ama biri tabaklarımızı çalmış.

– Hayır çalmamış, buraya, dolaba yerleştirmiş.

– Benim fincanım da yıkanmış.

O sırada ocakta fokurdayan tencereyi gören
Mutlu,

– A, burada bir şey pişiyor. Aman ne güzel de
kokuyor, diyerek eline geçirdiği bir kaşıkla tence-
reye yaklaştı.

– Deli misin sen? Dokunma ona! Ya içinde
zehir varsa!?

Kaynayan tencere birden sesler çıkararak taş-
maya başlayınca, cüceler korkuyla birbirlerinin
arkasına gizlendiler.

Huysuz:

– Büyülü bir yemek olmalı bu, diye inledi.

Bilgin:

– Masamızın üstüne baksanıza! Çiçekler var,
nereden gelmiş bunlar, dedi.

– Bana bunu yapmayın, benim çiçek kokusuna alerjim olduğunu biliyorsunuz, diyen Aksırık, hapşırmaya başladı.

Öteki cüceler, korkuyla onu susturmaya çalıştılar. Gizlendiğini sandıkları yabancıyı uyandırmaktan çekiniyorlardı. Aksırık'ın burnunu bir bez parçasıyla tuttular. Ama bu kez o kadar hızlı hapşırdı ki, cüceler hep birden arka üstü düştüler. Yerinden kalkmaya çalışan Huysuz,

– Ne biçim adamsın, dedi. Tam hapşıracak zamanı buldun değil mi?

– Ne yapayım, tutamadım kendimi. Özür dilerim... Şey... Hap... Hapşuuuu...

Aksırık'ı hapşuruk krizi tutmuştu. Susmak bilmiyordu. Cücelerin hepsi Aksırık'ın üstüne atıldılar:

– Susturun onu! Burnunu sıkın, bağlayın, düğüm atın!

Sonunda renk renk mendillerle burnu bağlanan Aksırık'ın hapşırığı kesildi.

– Sağ olun arkadaşlar, diye mırıldandı Aksırık, ben...

– Sussana sen, hepimizin ölmesini mi istiyorsun?

Bu arada çatının kirişleri arasında tüneyen kuşlar, kahkahalarla gülüyorlardı. Cücelerin bu kadar heyecanlı ve telâşlı hallerini hiç görmemişlerdi. İçlerinden en muzip olanı, kirişlere gagasıyla vurmaya başladı.

Mutlu titreyerek,

– Neydi bu, diye sordu.

Utangaç, çevresine çekinerek baktı.

– Pek de yakından geldi, dedi.

Kuşlardan biri büyük bir çığlık attı. Cüceler, ellerine geçirdikleri eşyaların içine, altına girip saklandılar.

Kendini ilk toparlayan Bilgin oldu.

– Yukarda olacak o, dedi. Yatak odasında olmalı. İçimizden biri çıkıp onu aşağı indirsin.

Herkes birbirine bakıyordu. Sonunda tüm gözler Uyuşuk’a çevrildi. O ise, tek ayağının üstünde zıplıyor, tavana bakıyordu. Arkadaşlarının kendisini seçtiğini anlamıştı. Yavaşça odadan kaçmaya yeltenince, hemen koşup onu yaka paça geri

getirdiler. Bilgin, bir şamdan yakıp Uyuşuk'un eline verdikten sonra,

– Al bakalım şunu da yukarı çık. Ortada korkacak bir şey yok. Hepimiz arkadayız, dedi.

Bir kurtuluş çaresi kalmayınca zavallı Uyuşuk, ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladı. Yatak odasının kapısına gelince yutkunarak başını salladı. Sonra şamdanı ileri doğru tutarak kapıyı açtı. Prenses hâlâ uyuyordu. Uyuşuk gözlerini korkuyla prensese dikti. Bu arada prenses gerinerek öbür tarafa dönünce Uyuşuk çok korktu. Panikle odadan kaçtı ve kapı arkasında kendisini bekleyen cücelerin üstüne düştü. Hep beraber paldır küldür merdivenden yuvarlandılar.

Uyuşuk nefes nefese,

– Canavar, dedi, canavar yatak odamızda!

Panik içinde dışarı kaçan cüceler, içerde kalan Uyuşuk'a,

– Onu kaçıрма! Dışarı çıkmasın sakın, diye seslendiler.

Zavallı Uyuşuk, korkudan bağırıp çağırarak, tepindi. Bu sırada prenses yatağında tekrar döndü.

Uyuşuk bunu duyunca telaşla kapı tokmağına asıldı. Ama ayağı ile kapıya dayandığı için tokmak elinde kaldı. Kendisi de arka üstü yere düştü. Düşmesiyle arkadaki dolaba çarptı. Dolabın içinde ne kadar tabak, çanak, tava, kepçe varsa hepsi başına düştü. Kendine gelip ayağa kalkınca, kapının açılmış olduğunu gördü. Hemen dışarı fırladı.

Bunu gören Mutlu,

– İşte geliyor, aman canavarı kaçırmayalım, demesiyle birlikte bütün cüceler ellerinde ne varsa zavallı Uyuşuk’a fırlatmaya başladılar.

Bilgin:

– Durun! Durun, diye bağırdı. Bu canavar değil, bizim Uyuşuk!

Uyuşuk’un çevresine toplanıp onu soru yağmuruna tuttular. “Canavarı gördün mü... Çok mu büyük... Ejderha gibi mi... Boynuzları var mıydı... Soluk alıyor muydu... Seni görünce ne yaptı...”

Uyuşuk hangisine cevap vereceğini şaşırmıştı.

Bilgin:

– Susun, diye bağırdı. O canavar yatağımızda yatıyormuş! Gidip ona saldıralım!

Güçlerini ve cesaretlerini toplayan cüceler, soluk almadan yavaş yavaş içeri girip merdivenden çıktılar. Yatak odasının önüne gelince, kapıyı açtılar. Başta Bilgin olduğu halde, ellerinde fenerleriyle içeri girdiler. Pamuk Prenses'in uykuda inlediğini duyunca dehşetle geri çekildiler.

– Vay canına, ne de kocaman bir canavarmış! Onu, uyanmadan önce hemen öldürelim.

Yavaş yavaş ilerleyip prensese yaklaştılar.

Mutlu yüksek sesle,

– Onu öldürmeye neresinden başlayalım, diye sordu.

Bilgin eliyle Mutlu'nun ağzını kapattı.

– Şişşt, dedi. Onu uyandıracaksın! Biz onu öldürmeden o bizi öldürecek!

Tam ellerindeki kazmalarını kaldırıp vuracakları sırada birden durdular. Pamuk Prenses'in uykusunda tatlı tatlı gülümsediğini fark etmişlerdi.

Bilgin utangaç bir tavırla,

– Şey... Ben... Yani, diyebildi.

– Ne oldu, diye sordular.

Bilgin şaşkın bir halde,

– Şey, dedi, o bir kızmış...

Aksırık ile Utangaç gülümsediler. Aksırık, hapsirmamak için kendini zor tuttu.

– Pek de güzelmiş, dedi.

Utangaç:

– Gerçekten de güzelmiş, diye ekledi. Melek gibi bir kızmış.

Huysuz suratını ekşiterek,

– Hıh, dedi kadın değil mi sonuçta? Bütün kadınlar kötüdür. İşleri güçleri kötülük düşündürmektir onların.

– Nasıl yani?

– Bilmiyorum, diye cevap verdi Huysuz. Ama ben kadınları hiç sevmem.

Bilgin gözlüklerini düzelterek,

– Şışt! O kadar yüksek sesle konuşmayın, dedi. Kızı uyandıracaksınız.

Huysuz:

– Uyanırsa uyansın, diye homurdandı. Burası onun yeri değil ki!

Utangaç, bir adım gerileyerek,

– Bakın dedi, uyanıyor işte. Şimdi ne yapacağız?

Bilgin kısa kesti.

– Çabuk saklanın!

Cüceler, hemen yatakların altlarına saklandılar. Tam o sırada uyanan Prenses, başucunda yanan fenere gözlerini kırpıştırarak baktı. “Acaba o çocuklar dönmüş müdür, diye söylendi. Onları o kadar merak ediyorum ki.”

Cüceler, hayretle birbirlerine baktılar. Çocuklar mı? Çevrede çocuk filan görünmüyordu ki! Birden Prenses, yedi çift gözün kendisine baktığını fark etti ve bir çığlık attı. Başına da çarşafı çekti. Bir süre büyük bir sessizlik oldu. Sonra cücelerin başı görüldü. Pamuk Prenses bütün cesaretini toplayarak yüzünü açtı.

– Aaa, dedi, bunlar küçücük adamlarmış, diyerek gülümsedi. Gülünce yüzünde güller açmıştı. Cüceler hayranlıkla pamuk prensese bakıyorlardı.

Pamuk prenses yerinden doğrularak,

– Nasılsınız, diye sordu.

Huysuz kollarını kavuşturarak,

– O da ne demek, dedi.

– A, konuşuyorsunuz demek? Ne kadar sevindim. Bana kim olduğunuzu sakın söylemeyin. Bırakın da ben tahmin edeyim. Durun bakayım. Siz Bilginsiniz!

Bilgin, Prenses'in adını bilmesine çok şaşırdı ve güldü...

– Eee... Hım, şey... Evet, doğrudur, diyen Bilgin'in gözlükleri burnunun üstüne düştü.

– Hepinizin adını biliyorum... Siz Utangaç'sınız, diye devam etti Pamuk Prenses.

Utangaç sakalıyla oynamaya başladı. Utancından yüzü kıpkırmızı olmuştu.

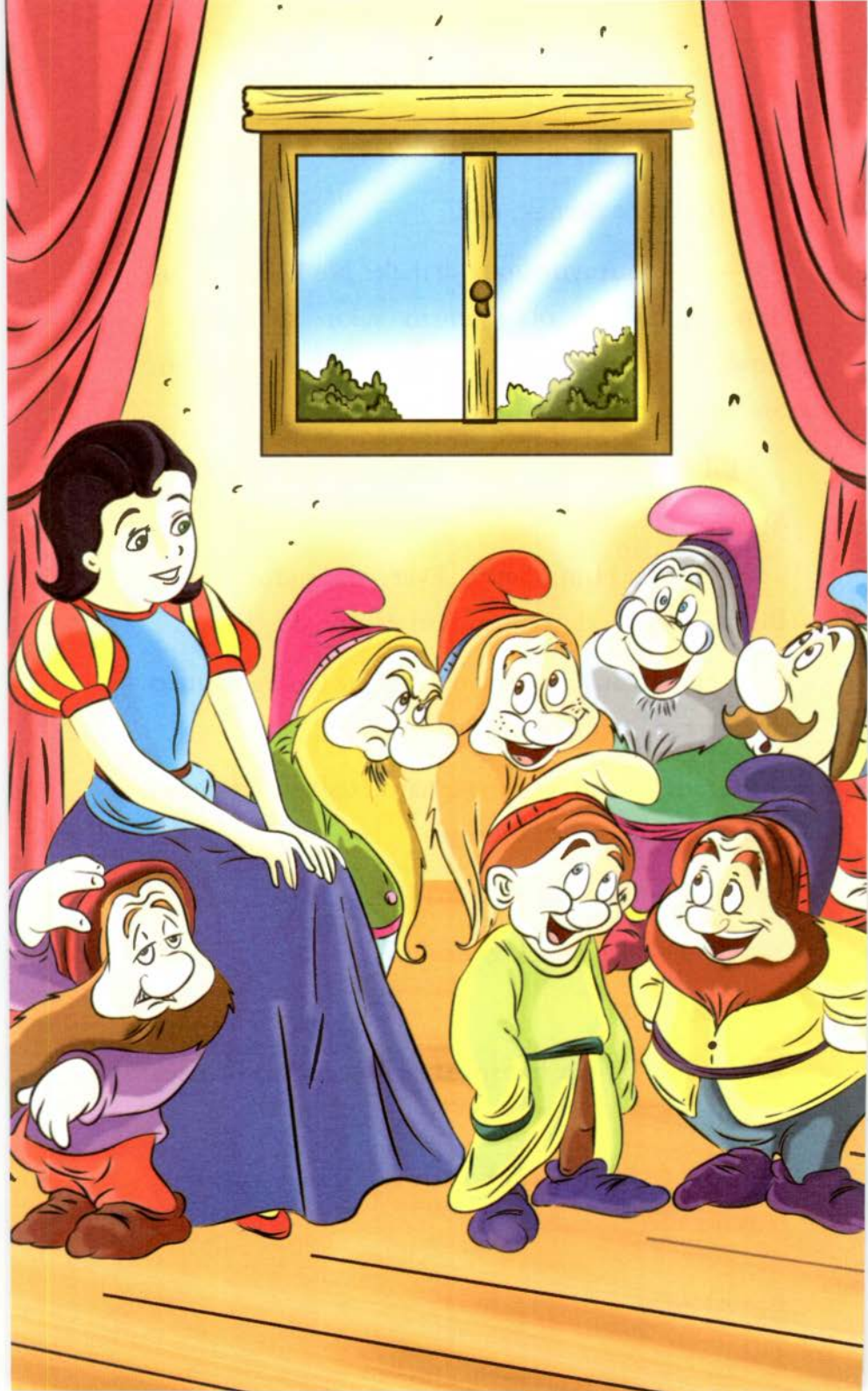
– Siz de Uykucu'sunuz.

Uykucu esneyerek gerindi...

– Siz de...

Aksırık birden hapsırmaya başlayınca, Prenses güldü.

– Siz de Aksırık'sınız, dedi. Sizler de Uyuşuk ile Huysuz olacaksınız...

Prensesin Huysuz'dan cevap beklediğini gören Mutlu,

– Ona boşuna bakmayın dedi, o konuşmaz.

– Yani konuşamaz mı demek istiyorsunuz?

Mutlu, sırtarak Huysuz'un yüzüne baktı.

– Yabancıların yanında hiç konuşamaz, diye cevap verdi.

– Vah vah, çok yazık.

Huysuz, kollarını kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, dik dik Pamuk Prenses'e bakıyordu.

– Biz konuşmasını biliriz, diyerek Bilgin'e döndü. Sor bakalım, o kimmiş? Evimizde ne işi varmış?

Pamuk prenses çok mahcup olmuştu.

– Ah, tabî, ne kadar unutkanım, çok özür dilerim. Kendimi tanıtmam gerekirdi. Benim adım Pamuk Prenses.

Cüceler hep bir ağızdan,

– Ne, Pamuk Prenses mi... Yani Kralın kızı mısınız, diye bağırıldılar.

Prenses başını eğerek,

– Evet, dedi.

Bilgin çok duygulanmıştı:

– Şey, diye kekeledi. Şey... Prenses. Çok onur duyduk... Bizler...

Huysuz:

– Haydi söyle ona da biran evvel gitsin buradan, dedi.

Bu sözleri duyan Pamuk Prenses'in yüz ifadesi değişti. Ağlamak üzereydi:

– Yalvarırım beni göndermeyin. Buradan gidersen o kadın beni öldürür.

– Hangi kadın, diye sordu Bilgin.

– Üvey annem! Yani kraliçe! Beni öldürtmek istedi diyerek, bütün olup biteni anlattı.

Utangaç:

– Amma da kötü kadınmış, dedi.

Mutlu'nun dudaklarından hiç eksilmeyen gülüşü kayboluverdi.

– Gerçekten çok kötü imiş, diye ekledi.

Huysuz:

– Pis bir büyücüdür o, dedi. Sizi uyarıyorum. Kraliçe bu kızı burada bulursa hepimizin canına okur.

Pamuk Prenses:

– Ama o benim nerede olduğumu bilmiyor ki, dedi ve ellerini çaresizlik içinde ovuşturmaya başladı.

Huysuz:

– Bilmiyor ha, dedi sırtarak. Kraliçe olan biten her şeyi bilir. O büyücünün tekidir. İsterse kendini görünmez bile yapar. Hatta şu anda bu odada bile olabilir.

Mutlu ile Uyuşuk, birden arkaya doğru sıçradılar

Pamuk Prenses:

– Beni burada bulamaz, diyerek yalvarmaya başladı. Burada kalmama izin vererseniz her işinizi görürüm. Çamaşırlarınızı yıkar; söküklerinizi diker, etrafı süpürür, yemeklerinizi pişiririm.

Cüceler,

– Yemek pişirmek mi, diye bağırıştılar. Elmalı pasta da yapabilir misin?

– Tabî, erik tatlısı, üzümlü pasta da bilirim.

Cüceler sevinçle,

– Yaşasın, diye bağıştılar. O halde burada kalabilirsin.

Pamuk Prenses, ocağa koyduğu yemeği hatırlayarak yataktan fırladı.

– Tencere, diye koşarak alt kata indi.

Cüceler de arkasından aşağıya koştular. Uyuşuk, her zamanki gibi onlara yetişemedi. Acele edeyim derken başını trabzana sıkıştırdı.

Pamuk Prenses yemeği hazırlarken, cüceler de hemen sofraya oturdular.

Bunu gören pamuk prenses, eline büyük bir kepçe alarak yanlarına geldi. Ciddi olmaya çalışarak,

– Yemek daha hazır değil, dedi. Sizler bu arada gidip elinizi yüzünüzü yıkayın. Sofraya bu şekilde oturursanız kepçeyi kafanıza yersiniz.

– Yıkamak mı, diyerek birbirlerine baktılar.

Huysuz:

– Bu işte bir bit yeniği olacağını sezmiştim zaten, diye söylendi.

Mutlu bu kez gülmüyordu.

– Elimizi yüzümüzü yıkamamıza ne gerek var?
Bir yere gitmiyoruz ki, diye itiraz etti.

Bilgin de:

– Bayram bile değil, diye ekledi.

Pamuk Prenses gülerek,

– Daha durun bakalım dedi. Yemekten sonra da sıra ile banyo yapacaksınız. Yıllarca yıkanmamış gibi kokuyorsunuz.

Bilgin sırtarak,

– Olur mu canım dedi. Elbette yıkandık.

Pamuk Prenses ısrarla,

– Ama ne zaman, diye sordu.

Bilgin cevap vermekle zorlandı.

– Ne zaman mı dediniz? Şey... Geçen hafta...
Şey geçen ay... Yani geçen yıl... Yakında yıkandık canım...

Cüceler hep bir ağızdan,

– Evet evet, yakında yıkandık, dediler. Bakın ellerimiz de pırıl pırıl.

– O halde ellerinize bakayım diyerek Pamuk Prenses cücelere yaklaştı.

Ellerini arkalarına sakladılar.

– Haydi, gösterin ellerinizi!

Bilgin utanarak ellerini yavaş yavaş arkasından çıkardı ve uzattı.

Pamuk Prenses kaşlarını çatarak,

– Sizi çok ayıpladım doğrusu, diyerek birer birer hepsinin ellerine baktı. Çok ayıp çok ayıp, umduğumdan da kirliymiş elleriniz.

Prenses ciddi ciddi kızmıştı. Elindeki kepçeyi sallayarak,

– Şimdi doğru dışarı çıkıp ellerinizi bir güzel yıkayın, dedi. Aksi halde size bir lokma bile yemek vermem.

Cüceler, başlarını öne eğip kuzu kuzu dışarı çıktılar. En arkada Huysuz kalmıştı. Kollarını kavuşturup dik dik meydan okur gibi Pamuk Prenses'e baktı.

– Hıh, dedi.

– Ne oldu Huysuz? Gidip ellerini yıkamayacak mısın?

– ...

– Cevap versene? Yoksa dilini kedi mi yuttu?

Huysuz, dilini çıkardı ve hışımlla kapıya doğru yürüdü. Sinirinden önünü görmemişti. Hızla kapıya çarptı ve sersemledi.

– Bir yerin acıdı mı, diye sordu Pamuk Prenses.

Huysuz, cevap vermeden şapkasını başına geçirdi ve kapıyı açıp çıktı.

Arkasına dönerek,

– Hıh! Kadınlar, diye mırıldandı.

Cüceler, havuzun çevresinde toplandılar. Su çok soğuktu.

Bilgin:

– Cesaret çocuklar, diyerek onları gaza getirmek istedi. Aslında soğuk suya elini sokmaya kendisi de cesaret edemiyordu.

Mutlu, parmağını havuza batırınca,

– Vay canına ıslakmış, diye bağırdı.

Aksırık, hapşırmaya hazırlanarak,

– Bırrr! Çok soğukmuş, dedi.

Utangaç:

– Ne olursa olsun elimizi yüzümüzü yıkamalıyız arkadaşlar, dedi. Yoksa prenses çok üzülür.

Mutlu, iki elini de suya daldırarak,

– Öyleyse ben hemen başlıyorum, diye cevap verdi.

Ötekiler de hep bir ağızdan,

– Biz de, diye bağıştılar.

Huysuz, öfkeyle ayağını yere vurarak,

– İşte onun kötü oyunları başladı bile, diye bağırdı. Kadınlara astarını verdin mi yüzünü de isterler. Sizleri uyarmıştım ama beni dinlemediniz.

Bilgin, sanki sudan çok hoşlanıyormuş gibi ötekilere dönerek,

– Bu ihtiyar yabaniye kulak asmayın, dedi. Haydi, başlayalım arkadaşlar. Kollarınızı sıvayın, önce ellerinizi güzelce yıkayın. Sabun kullanmayı da unutmayın tamam mı... Bırrr... Bırr... Bırrr...

Bilgin'in söylediklerini yapmaya başladılar.

Utangaç'la Mutlu sabunu sürüyormuş gibi yapınca, bu durum Bilgi'nin gözünden kaçmadı.

Onlara dönerek,

– Bana yutturmaya kalkmayın ha! İyice köpürtüp yüzünüze sürün, sonra da güzelce yıkayın.

Huysuz onlara sinirli sinirli bakıyordu.

Bilgin, gözlüklerini temizleyerek Huysuz'a baktı.

Sonra ötekilere işaret ederek,

– Getirin onu buraya, dedi.

Cüceler üstüne atılınca Huysuz çaresiz kaldı.

– Çıldırdınız mı? Bırakın beni diyorum size! Deliler, bırakın beni!

Zavallı Huysuz'u karga tulumba havuzun yanına getirdiler.

Bilgin:

– Sabunu getirin, diye emretti.

Sonra da Huysuz'un elini yüzünü güzelce yıkadı.

Aksırık, Huysuz'a,

– Çiçek gibi kokuyorsun, dedi ve hapşırmaya başladı.

Mutlu, arkadaşının elini yüzünü kurularken,

– Gerçekten de çok sevimli oldun, dedi.

Huysuz ise iyice sinirlenmişti.

– Size bunları ödeteceğim, diye söyleniyordu.

O sırada yanlarına gelen Pamuk Prenses,

– Haydi yemek hazır, diye haber verdi.

– Yemek mi, diye bağırان cüceler eve doğru koşarken, Huysuz, ayağı takılarak yere kapaklandı. Tekrar ellerini yıkayarak o da eve doğru yürüdü. Hep birlikte sofraya oturdular. Neşe içinde yemeklerini yemeye başladılar.

Ormanda bunlar olurken kraliçe, askerin getirmiş olduğu kutuyu sıkı sıkı tutarak sevinçle sihirli aynasını görmeye gitti.

– Ayna ayna söyle bana, bu ülkenin en güzel kadını kim, diye sordu.

Ayna, “Bu sarayın en güzeli sensin kraliçem.” deyince sevinçten uçacak gibi oldu.

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi söylendi.

– Sarayın mı!

“Evet dedi ayna sarayın en güzeli sensin ama Yedi Cücelerin yanındaki Pamuk Prenses senden daha güzel!”

– Ama Pamuk Prenses ormanda öldürüldü!

Sonra kutuyu açarak,

– İşte bak, kalbi burada!

Ayna alaylı bir sesle, “Ülkenin en güzeli Pamuk Prenses yaşıyor. Kutudaki kalp ise bir ceylana ait.” diye cevap verdi.

– Bir ceylan kalbi mi, diye bağırdı Kraliçe. Demek aldatıldım ha?

Doğru odasına çıktı. “Cücelerin yanındaki Pamuk Prenses’i gidip kendim öldüreceğim.” diye söyledi. “Ama kılık değiştirmem gerekiyor. Yani eski halime dönmem lazım.”

Masanın üstünde duran kitabını açarak aradığı formülü buldu. Kendisine bir şurup hazırladı. Şurubu içince kısık sesli, ihtiyar bir cadı kılığına girdi. Zaten kraliçe olmadan önce de kötü ruhlu bir cadı idi. Sihirli kitabında bulduğu bir formülle saraya girmeyi başarmış ve kralın aklını çelmişti.

Aynaya baktı, kendinden korktu. Gerçekten de çok korkunç olmuştu.

Sonra tekrar kitabı açtı. Pamuk Prenses'i öldürmek için özel bir yöntem uygulaması gerekiyordu. Sonunda onu da buldu. Güzel bir elmayı zehirleyecek, sonra da bu elmayı prensese hediye edecekti.

Birden bu zehrin bir de panzehiri olabileceğini düşündü. Tekrar kara kaplı büyülü kitabına baktı. "Zehirli elmayı yiyen kimse, onu seven biri tarafından öpülürse, zehirlenen kimse tekrar canlanır." yazıyordu. Bu ifadeler onu çok sinirlendirmişti. Sonra kendi kendine: "Haydi canım dedi. Onu seven kimse yok ki. Cüceler ise onu ölmüş sanacak ve gömecekler nasıl olsa. Boşuna üzüliyorum."

Bütün hazırlıklarını tamamladıktan sonra yola çıktı.

Küçük evin ısı ısı ısı yanan pencerelerine bakan hayvanlar, yedi cüceleri şimdiye kadar böyle mutlu ve neşeli görmemişlerdi. Mutlu ile Uyuşuk dans ediyor, ötekiler de çeşitli müzik aletleri çalıyordu. Aksırık hapsirmamaya dikkat ediyordu. Huysuz ise suratını asmıyordu. Bilgin, Utangaç ve Pamuk Prenses de, koro halinde şarkı söylüyorlardı. Dışarıdaki kuşlar ve hayvanlar da bu eğlenceye katılmışlardı. Gece bir hayli ilerlemişti. Yedi cüceler ve Pamuk Prenses, birer sandalyeye çökerek,

– Çok eğlendik ama iyice yorulduk, dediler.

Mutlu:

– Pamuk Prenses, dedi. Senden bir şey istesek yapar mısın?

– Tabii yaparım, ne istiyorsunuz?

– Yatmadan önce bize bir hikâyeye anlatır mısın? Yıllardır hikaye dinlemedim. Ama gerçek bir hikâyeye olsun tamam mı?

Bunun üzerine Pamuk Prenses kendi hayat hikâyesini anlatmaya başladı. Çocukluğunu, annesini, babasını, annesi öldükten sonra yaşadıklarını, cadı kraliçenin yaptıklarını, gördüğü yakışıklı prensi uzun uzun anlattı.

Hikâyeye bittikten sonra duvardaki guguklu saat, vaktin çok geç olduğunu haber verdi.

Cüceler pamuk prensese,

– Sen bizim yataklarda yat, biz aşağıda yatacak bir yer buluruz, dediler.

Pamuk prenses bu teklifi kabul edince herkes aşağı kata indi. Kimi yüzü yırtılmış kuş tüyü bir yastık buldu. Kimi bir çekmecenin içine girdi. Kimisi de birbirlerine dayanarak uykuya daldılar. Bilgin ise musluk taşının içine yattı.

Ertesi sabah küçük evde Pamuk Prenses, cücelerin kahvaltılarını hazırlamaya başladı. Karınlarını doyurduktan sonra işe gitmek için hep birlikte dışarı çıktılar.

Bilgin ayrılmadan son kez Pamuk prensese baktı.

– İçinde bir sıkıntı var, dedi. Kapıyı kimseye açma tamam mı?

Prenses gülerek,

– Merak etmeyin, dedi. Çok dikkatli olacağım-
dan emin olabilirsiniz. Akşama görüşürüz.

O sırada cadı, küçük evin yakınlarında bir yere saklanmış, cücelerin gitmesini bekliyordu. Bir süre bir ağaca dayanıp dinlendi. Nasıl olsa prenses beni tanımayacak diye için için güldü.

Cüceler vedalaşarak ayrıldılar.

Pamuk Prenses, bir taraftan pasta hazırlarken bir taraftan da şarkı söylüyordu. Kırıntıları pence-
reden dışarı kuşlara attığı sırada, bir gölge gördü. Kuşlar ve diğer hayvanlar, bu yabancıyı görünce korkuyla kaçtılar.

Pamuk Prenses pencereye yaklaşınca cadıyı gördü.

Cadı sesini tatlılaştırdı, sempatik görünmeye çalıştı. Sonra iki büklüm bir vaziyette pencerenin yanına geldi.

– Ah yavrum, korkuttuysam özür dilerim. Ben ihtiyar bir satıcıyım. Kimseye bir zararım dokunmaz, diyerek elma sepetini pencerenin kenarına koydu.

– Burada yalnız mı yaşıyorsun yavrum?

– Şey... Hayır... Cücelerle yaşıyorum.

– Cüceler burada değiller mi?

– İşe gittiler.

– Ya... Aman ne güzel kokuyor, pasta mı pişiriyorsun?

– Evet, cüceler pasta çok seviyor. Yemekten sonra çayla birlikte onlara ikram edeceğim.

– Aferin kızım, gerçekten çok güzel düşünmüşsün. Ben cüceleri senden iyi tanırım. Elmalı pasta-ya bayılırlar. Bence elmalı pasta yap.

– Evde elma yok ki.

– İstersen şu elmanın tadına bir bak. Beğenirsen sana elma satarım.

– Ama benim param yok.

– Paranın lafı mı olur canım. Ben sık gelirim buralara. Sonraki gelişimde verirsin.

Sepetteki elmalar çok güzel görünüyordu. Hele bir tanesi vardı ki kıpkırmızıydı ve ıslıl ıslıl parlıyordu. Prenses büyülenmiş gibi bu elmaya bakıyordu.

Cadı fırsatı kaçırmadı. Elmayı sepetten alıp prensese uzattı.

– Çok güzel görünüyor değil mi dedi. Tadı da çok güzeldir. Isırınca bana hak vereceksin. Al al çekinme, bu benden olsun.

Prenses çekinerek elmayı aldı. Tam ağzına götürecekti ki birden Bilgin’in söylediklerini hatırladı.

Cadı, prensesin tereddüt ettiğini görünce endişeye kapıldı.

– Aşk olsun küçük hanım, dedi. Benim gibi zavallı bir ihtiyarın arzusunu geri çeviriyorsun öyle mi?

– Şey... dedi prenses, yanlış anlamayın lütfen.

– Yemezsen kırılırım.

Prenses mecburen elmayı ısırdı. Ağzındakini yutar yutmaz yere yığıldı.

İşte cadının dediği olmuştu. Prensesten kurtulmuştu artık. Şimdi de gidip kendisini kandıran askeri cellada teslim edip, acı çektirerek öldürtmeliydi.

Kahkahalar atarak oradan ayrıldı. Asap bozucu bu kahkahalar bütün ormana yayılmış, kurt, kuş kısaca bütün orman sakinlerini huzursuz etmişti.

Olayı yakından gören kuşlar bir grup arkadaşını cücelere haber vermek üzere gönderdiler. Kendileri de ağlayarak pamuk prenses'in başında beklemeye başladılar.

Kuşlar hızla cücelerin çalıştıkları madene ulaştılar. Cık cık sesleriyle etraflarında uçuşmaya başladılar.

Bilgin:

– Bu kuşların davranışı pek garip, dedi. Sanırım bize bir şey söylemek istiyorlar. Pamuk Prenses'in başına bir şey gelmiş olmasın. Haydi, hemen eve gidelim.

İşlerini bırakıp hızlıca evin yolunu tuttular.

Kraliçe artık çok mutluydu. Büyük bir iş başarmıştı. Sihirli ayna, “Senden daha güzel Pamuk Prenses var.” diyemeyecekti artık. Kendi kendine şarkılar söyleyerek, kahkahalar atarak saraya doğru hızlı hızlı yürüyordu. Bu esnada karşıdan gelen cüceleri gördü. Onlara gözükmemek için iyice hızını artırdı. Bu kez de kuşlar iyice yaklaşmıştı. İleride büyük kayalıklar vardı. Oraya gidip saklanayım diye düşündü. Arkasına bakarak kayalıklara doğru yürümeye devam etti. Nihayet kayalıklara varmıştı. Kendini gizleyecek bir yer bulup saklandı. Cüceler ve kuşlar yanından geçip gittiler. Saklandığı yerde biraz bekledi. Onların iyice uzaklaştığından emin olunca yerinden doğruldu. Sinsi sinsi gülmeye başladı. Sonra da kahkahalar attı. Attığı kahkahalar bütün vadiyi inletti. Bu arada kayalıklarda yaşayan kartallar ürkerek havalandılar. Havalanırken de büyük bir gürültü çıkarmışlardı. Cadı korkuyla sesin geldiği tarafa bakarken dengesini kaybetti ve hızla uçuruma yuvarlandı.

Sesleri duyan cüceler ve kuşlar geri geldiler. Cadı vadinin dibinde kanlar içinde boylu boyunca yatıyordu. Kuşlardan bir tanesi vadiye indi. Önce

cadının etrafında dolaştı. Sonra da gagasıyla vücuduna dokundu. Cadı ölmüştü.

Cadının cesedini olduğu yerde bırakıp hep birlikte eve koştular.

Korktukları başlarına gelmişti.

Prensesi yerde hareketsiz vaziyette görünce günlerce ağladılar.

O günden sonra ne şarkı söylediler, ne de çalışmaya gittiler.

Mutlu günler artık geride kalmıştı.

Büyük bir yas hâkimdi minik evde.

Cüceler altından bir tabut yaptılar. Üstünü de cam bir kapakla örttüler. Pamuk Prenses'i içine yerleştirdiler. Sonra da sandukayı evin arkasındaki ağaçların ve çiçeklerin arasına koydular. Çünkü onu toprağa gömmeye gönülleri razı olmamıştı.

Tabutun başında günlerce nöbet tuttular.

Yine birlikte nöbet tutuyorlardı. Bu arada nal sesleri duydular. İleriye doğru bakınca yakışıklı bir atlının kendilerine doğru geldiğini gördüler.

– Bu bir prens, dediler ve onu selâmladılar.

Genç adam onlara gülümseyerek,

– Çok uzaklardan geliyorum, dedi. Uzun süredir güzel bir prensesi arıyorum. Bana onun burada olduğunu söylediler.

Cüceler birbirlerine bakıp sustular.

Prens,

– Pamuk Prenses burada mı oturuyor, diye tekrar sordu.

Bilgin başını eğerek,

– O öldü, dedi.

Prens birden gözyaşlarına boğuldu.

– Ne öldü mü dediniz! Peki, mezarı nerede?

– Ağaçların altında, çiçeklerin içinde, diyerek prensi oraya götürdüler.

Prens, sandukanın kapağını açtı. Yere diz çöküp uzun uzun genç kıza baktı. Gözlerinden sicim gibi yaşlar akıyordu. Ormandaki bütün hayvanlar, onlara bakıp başlarını eğdiler.

Prens, az sonra ayağa kalktı ve eğilip Pamuk Prenses'in elini öptü. Bu esnada müthiş bir şey olmuştu. Prense sanki kımıldamıştı. Sonra ağır ağır gözlerini açtı. Etrafına şaşkın şaşkın baktı.

Prens'i görünce,

– Demek beni buldunuz Prens'im, dedi.

– Evet, çok     r sonunda bulabildim.

Cüceler, sevinçle birbirlerine sarıldılar. Ku lar cıvılda maya, bütün hayvanlar zıplayıp oynamaya ba ladılar. Prens, Pamuk Prenses'in elinden tutup atına doğru giderken, cüceler,

– Bizden ayrılıyor musun, diye ba rı tılar.

Prenses sevinç gözyaşları dökerek,

– Ne yazık ki, öyle dostlarım, dedi. Ama  mr m n sonuna kadar sizleri unutmayaca ım. Prensle birlikte sık sık ziyaretinize geleceğim. Söz veriyorum.

Cüceler  apkalarını çıkarıp onlar gözden kayboluncaya kadar salladılar.

FARELİ KÖYÜN KAVALCISI

Ülkenin birinde Hamalin adında bir küçük kasaba vardı. Bu kasabanın halkı oldukça zengindi. Aynı zamanda da çok ukalaydı.

Hamelin Kasabası'nın pazaryeri her zaman neşeli ve kalabalık olurdu. Halk şişkin keselerle pazara gelir, Avrupa'nın her yanından gelmiş çeşit çeşit yiyeceği sepetlerini doldurarak dönerlerdi.

Kasabanın Belediye Reisi de, kendi resmî ziyafetleri için güzel yiyecekler satın almak üzere sık sık pazaryerine gelirdi. Genellikle oğlu Franz da bu alışverişlerde kendisiyle beraber olurdu.

Franz, çok şımarık ve yaramaz bir çocuktur. Her zaman fakir ve zavallı kimselerle alay eder, onları incitip rahatsız etmekten büyük bir zevk alırdı. Özellikle de Topal Villi'ye çok takılırdı. Bir gün şımarık Franz, Topal Villi'nin aksayan ayağı yerine kullandığı koltuk değneğine dayanarak bir kediyi yakalamak için koştuğunu gördü. Hemen arkasından kahkaha ile gülerek,

– Ha ha ha! Topal Villi! Sen delisin, deli! Yakalayamazsın o kediyi, diye seslendi.

Zavallı Villi, kediyi yakalamak üzere tam eğildiği sırada birden kedinin sıçramasıyla eli boş giderek kapaklanıp yere düştü. Bunu gören Franz, daha bir neşeyle kahkaha atarak,

– Ha ha ha! Demedim mi ben sana, diye alay etti.

Zavallı Villi, düştüğü yerden başını geriye çevirerek Franz'a,

– Bunda gülünecek ne var? Bir de Belediye Reisi'nin oğlu olacaksın, dedi.

Bu sırada bir pazar tezgâhının altından ansızın fırlayan dev bir fare, henüz yerde yatan Villi'nin üzerinden atlayarak geçti. Hemen sonra nerden

çıktığı bilinmeyen kurşunî renkte büyük bir fare ordusu pazaryerini istila etti. Bir anda ortalık altüst oldu. Kadınlar çığlık çığlığa koşuyor, her kafadan bir ses çıkıyordu.

– İmdat! İmdat!

– Cankurtaran yok mu?

– Bizi kurtarın!

– Yiyecekleri kurtarın!

Bu fare istilasası kısa sürede bütün şehri sarmıştı. Yiyecekleri farelerden saklamak için ne zenginlerin evinde bir yer vardı ne de fakirlerin. Her tarafa dağılan fareler, önlerine yiyecek ne gelirse kemirip bitiriyorlardı. Belediye Reisi, oğlu Franz’la beraber koşup eve geldiğinde farelerin mutfakta ne varsa yiyip bitirdikten sonra yemek masası üzerindeki büyük kâsede bulunan meyveleri bile kemirmekte olduğunu gördü. Franz, gözyaşları içinde babasına sarılarak,

– Onları buradan çıkar ne olur babacığım, diye bağırdı.

Babası, öfke içinde,

– Böğürmeyi kes! Ben ne yapabilirim, diye karşılık verdi.

– Ama baba en son aldığın pantolonumu kemirmişler ve ceplerini de kendilerine yuva yapmışlar.

– Bizim elbiseleri de kemirmişler. Sen üzerine giyineceğin şeyi düşünüyorsun. Yakında yiyecek hiçbir şeyimiz kalmayacak.

O sırada mutfaktaki hanımı çığlık çığlığa bağıırıyordu.

– Yeter artık, yeter! Ya şu farelere bir çözüm bulursun ya da ben oğlumu alıp bu yaratıkların olmadığı başka bir yere giderim.

Diğer taraftan Villiler'in evinde de durum bundan farklı değildi. Zavallı Villi, eve geldiğinde annesini telaş içinde oradan oraya koşarken buldu. Kadın elindeki oklava ile fareleri kovamaya çalışıyordu. Onlardan birini kovarken diğerleri yiyeceklerin üzerine saldırıyordu. Villi de koltuk değneğini kaptığı gibi fareleri kovalamaya başladı. Bir taraftan da bağıırıyordu.

– Bütün kışlık yiyeceklerimizi yiyorlar, anne!

Zavallı kadın, çaresizlik içinde,

– Birisi bize yardım etmeli. Yoksa çok perişan olacağız, diye karşılık verdi.

Fareler işi iyice azıttılar. Köpeklere saldırdılar. Kedileri öldürdüler. Beşikteki bebekleri ısırıldılar. Teneke kutulardan yeni çıkmış peynirleri yediler. Aşçıların kepçelerinden çorba bulaşıklarını yaladılar. Erkeklerin pazar şapkalarının içine yuva yaptılar. Kadınların sohbetlerini bozdular.

Korkmuş, kızmış ve tamamen şaşırmış olan halk, sonunda koşup belediye dairesinde toplandı. Belediye meclisi salonunu hıncahınç dolduran öfkeli kalabalıkta her kafadan bir ses çıkıyordu.

- Belediye Reisi nerede?
- Meclis üyeleri nerede?
- Niçin bir şey yapmıyorlar?
- Belediye Reisi’ni görevden alalım!
- Meclis üyelerini düşürelim!

Erkeklerden biri ayağa kalkıp yumruklarını sıkarak bağırdı.

– Biz, bu aptallara kürklü cübbeler satın almaları için vergi vermiyoruz. Bizi bu baş belâlarından kurtarsınlar.

Öteden bir kadın fırlayıp öfkeyle haykırdı.

– Gelin, aklınızı kullanın! Ya siz bu farelerden bizi kurtarırsınız ya da sizi buradan göndeririz!

Belediye Reisi ile üyeler bir odada toplanmışlar ne yapacaklarını düşünüyorlar, fakat bir çare bulamıyorlardı. Üyelerden biri üzerinde farelerin dolaştığı masanın bir ucundan diğerine seslendi.

– Buna bir çare bulamazsak işimizi kaybedeceğiz.

Öbürü karşılık verdi.

– Belki başımızı da...

Belediye Reisi, kendi kendine söyleniyordu.

– Ah, bir tuzak! Bir tuzak! Bir tuzak! Büyükçe bir tuzak olursa hepsini yakalarız.

– O kadar fareyi yakalayacak büyüklükte bir tuzak olur mu, diye itiraz etti bir tanesi. Diğerleri de onu desteklediler.

Belediye Reisi iyice şaşırılmıştı.

O sırada kapı çalındı.

– Tak! Tak! Tak!

Belediye Reisi, daldığı düşüncelerden uyanarak şaşkın bir halde başını kapıya çevirdi.

– Gi... gi... Girin!

Kapı açıldı ve içeri o güne kadar hiç kimsenin görmediği derecede acayip görünümlü genç bir

adam girdi. Adamın ayağında rengârenk kumaş parçalarından yapılmış alacalı bir pantolon, kah-verengi uzun çizmeler, sırtında kırmızı bir pelerin ve başında yeşil bir şapka vardı. Belediye Reisi ile meclis üyelerinin şaşkın bakışları arasında odanın ortasına ilerleyen bu acayip kılıklı genç adam,

– Lütfen oturun, baylar, dedi. Ben çok uzaklardan size yardım etmek için geldim. Ben, sihirli bir kavalın çıkardığı sesin etkisiyle sürünen, yüzen, yürüyen veya koşan her canlıyı peşimden sürükleyebilirim. Onları, nereye istersem alıp götürebilirim...

Belediye Reisi, kulaklarına inanamadı.

– Ne, ne, ne dedin?

Acayip yabancı sözüne devam etti.

– Ben, bu konuda uzmanım. Daha önce birçok kasabayı, sarayı kurbağalardan, yılanlardan ve farelerden temizledim.

Bu sırada dışarıdaki halk, belediye meclisinin penceresi önünde toplanmış içeride neler olup bittiğini merak ediyordu. Pencereden içeriği gözetleyen ve konuşulanları dinleyen bir delikanlı,

– İçeride acayip bir yabancı var. Sihirden söz ediyor. Bize yardım edebileceğini söylüyor, diye dışarıdakilere haber verdi.

Birisi,

– Yaşasın, diye bağırdı.

Bir başkası,

– Fakat onun bir kapını bile yok diyerek şüphesini belirtti.

Bu sırada içeride bir köşeden olup bitenleri gözetleyen Franz söze karıştı.

– Bu adam, sadece ısınmak için içeri giren fakir bir dilencidir. Şu giysilerine bir bakın. Herhalde yüz yıllık olmalı. Onu dinlemeyin.

Şımarık oğlundan cesaret alan Belediye Reisi, yabancınn önüne dikilerek sordu.

– Böbürlenerek anlattığın bu işleri gerçekten yaptığını nasıl ispat edebilirsin?

Genç yabancı cevap verdi.

– Önce şunu da belirtmek isterim. Ben yaptıklarımı böbürlenerek anlatmadım. Bin altına ispat edebilirim!

Gözleri fal taşı gibi açılan meclis üyeleri bir ağızdan bağırdılar.

– Ne, bin altın mı!

Belediye Reisi,

– Bir kaval üflemek için bin altın mı istiyorsun!

Bu çok saçma bir teklif! Ya sen delinin birisin, ya da bin altının ne demek olduğunu bilmiyorsun.

Sonra hep beraber onu yaka paça kapı dışarı attılar.

– Hokkabaz!

– Üç kağıtçı!

– Sahtekâr!

– Bu kasabadan defol!

Belediye Reisi de arkasından haykırdı.

– Bana bir fare kapanı getirmediğin geri dönme. Anladın mı!

Bunu gören halk, yabancıyı kovalamaya başladı. Hem onu kovalıyor hem de bağırıyorlardı.

– Ondan sakının!

– Dilenci!

– Hırsız!

Kovalayanların arkasından koşan iki kişiden biri, diğerine sordu.

- Bu adamı niçin kovalıyoruz?
- Çünkü belediye meclisi üyeleri ona kızdılar.
- Niçin kızdılar ki?
- O yanlış bir şey yapmadı ki. Anlamadan dinlemeden insan suçlanır mı? Söyledikleri ya doğruysa...

Bu sırada genç yabancı, yüksekçe bir damın üstüne çıkmıştı. Onu yakalamaları mümkün değildi. Genç adamın gülümseyerek seyrettiği kalabalık, biraz sonra beklemekten sıkılarak kendi aralarında konuşmaya başladılar.

– Haydi, evlerimize gidelim ve kendi işimizi kendimiz halledelim.

– Bundan başka yapabileceğimiz bir şey yok.

– Belediye Reisi evine gitti bile... O hâlâ bize yardım etmek için bir çare düşünmüyor.

Kalabalık dağıldıktan sonra genç yabancı damdan inerek ıssız sokaklarda dolaşmaya başladı. Bu sırada onu gören Topal Villi, arkasından seslendi.

– Kavalcı! Kavalcı!

Kavalcı irkilmişti.

– Benden korkma! Ben kimseye zarar vermem.

Kavalcı rahatlamıştı. Villi'nin yanına geldi.

Biraz konuştuktan sonra arkadaş oldular. Yürüyerek kasabanın dışına çıktılar. Kasaba yakınındaki bir dere üzerinde bulunan, köprünün üzerinde oturarak konuşmaya başladılar.

– Onlar senin sihirli bir cazibe meydana getirebileceğine inanmıyorlar, fakat ben inanıyorum, dedi Villi.

Kavalcı,

– O kadar insan inanmadığı halde sen niçin inanıyorsun?

– Çünkü her derdin bir çaresi vardır.

Kavalcının yüzüne acıyarak baktı.

– Aç mısın, dedi.

Kavalcı evet anlamında başının salladı.

– Hadi öyleyse bize gidelim. Evde ne bulursak yeriz.

Villi'nin annesi, onlara hemen bir çorba pişirip önlerine koydu.

Onlar çorbalarını yudumlarken iyi kalpli kadın,

– Belediye Reisi ne kadar aptallık etti, dedi. Bence bir fırsat vermeliydi sana.

Kavalcı, kendinden emin bir gülümsemeyle,

– Bana o fırsatı verecekler, dedi. Bekleyin ve görün.

Bu sözler konuşulurken Villi hayranlıkla kavalcıya bakıyordu. Onun kendinden emin ama alçakgönüllü halini çok beğenmişti. Sonunda sormadan edemedi.

– Kendinden çok emin konuşuyorsun. Bunun sebebi nedir?

– Tecrübem, daha önce yaşadıklarım, dedi gülümseyerek. Bundan sonra her şey daha da kötüleşecek ve hayat çekilmez olacak. Belki de insanların çoğu sevdikleri, doğup büyüdükları bu kasabayı terk etmeyi düşünecek.

Villi'nin annesi üzüntü ile iç geçirdi.

– Buraları bırakıp gidemeyiz. Hem gitmeye kalksak bile nereye gideriz? Oralarda nasıl geçiniriz? Bunu ancak içimizden parası olan birkaç aile yapabilir.

– Az önce de söyledim. Bu işin sonunda dönüp dolaşıp bana gelecekler. Siz kendinizi üzmeyin.

Yani memleketinizden ayrılmak mecburiyetinde kalmayacaksınız.

Günler geçtiği halde, hiç kimse Hamelin Kasabası'nı farelerden kurtaracak bir çare bulamamıştı.

Bu sırada Belediye Reisi'nin oğlu Franz, bu ısırtıcı baş belalarından kaçıp kurtulmanın bir yolunu bulmuştu. Kasaba meydanında dikili duran yüksek bir direğin tepesine çıkarak,

– Babam bu fareleri temizleyinceye kadar buradan inmeyeceğim, diye bağırdı.

Franz'ın annesi,

– Lütfen aşağı in yavrum. Yoksa düşeceksin, diye yalvarıyordu.

Diğer taraftan babası,

– Vay benim bu akılsız başım! Yapacak bir şey düşünemiyorum, diye dövünüyordu.

Bu sırada meydanın karşısında, Nalbant Smiti'nin dükkânında nallamaya çalıştığı atı farelerden biri ürküttü. İşini göremeyen Smiti,

– Seni alçak canavar! Müşterilerimden uzak dur, diyerek onu kuyruğundan yakaladığı gibi olanca gücüyle pencereden dışarıya fırlattı.

Fare, havada uçarak gitti, gitti... Direğin üstündeki Franz'ın boynuna düştü.

Korkudan deliye dönen Franz, kendini tutamayarak yere düştü. Franz bayılmıştı. Onunla beraber babası da düşüp bayıldı. Annesi, kollarından tutarak babasını kaldırmaya çalışırken,

– O dilenciği bulun, o dilenciği bulun, diye bağırdı.

Oraya toplanan kalabalıktan biri,

– Kavalcı! Alaca giysili kavalcı, diye bağırdı.

Bir başkası,

– Evet, kavalcıyı geri getirelim, diye seslendi.

Diğerleri,

– Kavalcıyı istiyoruz, diye haykırdılar.

Birden alaca giysili kavalcı ortaya çıkarak,

– Birisi beni mi çağırdı, dedi.

O sırada kendine gelmiş olan Belediye Reisi, kavalcının elinden tutarak yalvarmaya başladı.

– On bin, yirmi bin, elli bin altın vereceğim sana! Bu fareleri yok et!

Kalabalıktan bir uğultu yükseldi.

– Elli bin! Evet, elli bin!

Alaca giysili kavalcı, gülümseyerek,

– Teklifinizi kabul ediyorum, dedi.

Kavalcı ileri çıkarken kasaba meydanının üzerine derin bir sessizlik çöktü. Sadece birbiriyle çekişen Villi ile Franz'ın sesi duyuluyordu.

– Yapacak!

– Yapamayacak!

Meydanın ortasına çıkan kavalcı, kavalını dudaklarına götürerek üfledi. Notalar, çatı arasından kilere varıncaya kadar her köşe bucağı dalga dalga dolaştı. Fareler kemirmeyi kestiler ve kulak kabarttılar.

Farelerden biri, havayı koklayarak,

– Ohh, burnuma ne güzel bir koku geliyor! En güzel peynirler, en tatlı elmalar, en tuzlu tereyağı, diye mırıldandı.

Sihirli kavalıdan çıkan harika sesler, bütün farelerin gözlerinde hayret verici görüntüler canlandırdı... Neler görmediler neler... Peynirden yapılmış şehirler... Delinmiş çuvallardan üstlerine sağanak gibi boşanan buğdaylar... Havuzlar dolusu nefis turtalar... En güzeli, nehir gibi akan tatlı elma suları...

Derken bir sürünün mırıltısına benzeyen bir ses duyuldu. Mırıltılar büyüdü, bir homurtu oldu. Homurtular büyüdü, bir gümbürtü oldu. Fareler evlerden yuvarlanarak çıktılar. Büyük fareler, küçük fareler, zayıf ve kuvvetliler, ağır başlı yaşlılar, neşeyle zıplayan gençler. Babalar, anneler, amcalar, teyzeler, kuzenler... Kuyruklarını dikip bıyıklarını sivrilterek, koşa koşa geldiler, keyiflerince yaşamak için kavalcayı izlediler...

Kavalcı sokak sokak kaval çalarak yürüdü, onlar da adım adım onu izledi. Sonunda nehir kenarına geldiler. Kavalcı nehirden yürüyerek karşıya geçti. Fareler de arkasından suya girince boğulup, öldüler.

Farelerin belasından kurtulan Hamelin Halkı, sevinç çığlıkları atarak Belediye Reisi'nin etrafında toplandılar. Halka oluşturarak dans etmeye başladılar.

– Belediye Reisi sonunda bir çare buldu!

– Yaşasın Belediye Reisi!

Diğer yandan Belediye Reisi'nin oğlu Franz ile topal Villi de birbiriyle çekişiyorlardı. Franz, her zamanki gibi böbürlenerek,

– Gördün mü, babam farelerden kurtulmanın bir yolunu buldu, diyordu.

Sevimli Villi de, şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış olarak,

– Baban mı... O ne yaptı ki, diye karşılık veriyordu.

Belediye Reisi, bu sırada halkı sükûnete davet ederek kısa bir konuşma yaptı.

– Karar vermek çok gücü dostlarım. Fakat sizin Belediye Reisi'niz için hiçbir iş güç değildir. Sizi her türlü zorluktan kurtarmak için o her zaman sizin hizmetinizdedir. Haydi, şimdi işimize dönelim. Farelerin deliklerini tıkayalım, yuvalarını yıkalım! Bu başbelalarından bir iz bile bırakmayalım!

Bu sırada genç Kavalcı, Belediye Reisi'nin omzuna parmağının ucuyla dokunarak,

– Beni unutmadınız değil mi, ekselans, diye mırıldandı. Bin altınımı alabilir miyim?

Belediye Reisi, dönüp onu görünce öfkeyle bağırdı.

– Bin altın mı? Ben asla bin altın demedim!

Kavalcı,

– Siz bana elli bin altın ödemeyi vaat ettiniz. Fakat benim ücretim bin altındır. Onu da şimdi alacağım.

Belediye Reisi ukala bir tavırla,

– Saçma, diye gürlledi. Böyle bir vaat hatırlamıyorum. Belediye Meclisini toplantıya çağırmalıyım. Sizin hakkınızda ne yapacağımıza orada karar vereceğiz

Belediye Meclisi üyeleri bir toplantı yaptılar. Bin altınlarını kurtarmanın bir yolunu bulmak için tartışmaya başladılar:

– Mırıl, mırıl, mırıl!

– Hım, hım, hım!

Sonunda Belediye Reisi, dışarı çıkıp kavalcının yanına yaklaştı. Kavalcı, Belediye Reisi'ne,

– Ne oldu ekşelans, diye sordu.

Belediye Reisi, elinde tuttuğu keseyi genç adama uzatarak,

– Meclisten elli altın kararı çıktı, maalesef daha fazla veremiyoruz.

Bu kez kavalcı kızarak,

– Bin altın istiyorum, diye bağırdı. Bir altın bile eksik olmayacak. Yoksa pişman olursunuz!

Belediye Reisi, pişkin pişkin sıırttı.

– Pişman olmak mı, dedin. Fareler öldü. Onların boğulduğunu kendi gözlerimle gördüm.

Kavalcı,

– Parayı ödemeniz için size bir şans daha veriyorum! Çabuk olun! Kralın mutfağını akreplerden temizlemem gerek. Fazla vaktim yok.

Belediye Reisi hiddetlenerek,

– Defol git buradan diye bağırdı. Bu ukala tavrından dolayı sana elli altını da vermiyorum.

Kavalcı, Belediye Reisi'nin yanından ayrıldıktan sonra total Villi ve annesiyle karşılaştı. Villi'nin annesi,

– Ücretini ödediler mi, diye sordu.

Kavalcı:

– Hayır, diye cevap verdi. Ama ödeyecekler ya da çok pişman olacaklar.

Villi'nin annesi, orada toplanmış olan kalabalığa dönerek,

– Ey Hamelin Kasabası halkı, diye seslendi. Bu kavalcı, bizi o korkunç farelerden kurtardı. Biz ona olan borcumuzu ödemeyecek kadar nankör müyüz?

Kalabalıktan biri,

– Buna karar verecek olan Belediye Reysidir.
Bizim paramız yok, diye karşılık verdi.

Bir başkası,

– Bu konuda biz ne yapabiliriz, diye mırıldandı.

Villi'nin annesi, kavalcıya dönerek,

– Benim çok param yok, fakat neyim varsa
sizindir, diye küçük para çantasındaki birkaç lirayı
ona vermek istedi.

Kavalcı, gülümseyerek,

– Onlar sizde kalsın iyi yürekli bayan, dedi. Siz
üzülmeyin, onlar benim paramı verecekler.

Kadın merakla sordu.

– Ne yapacaksın?

– Kavalımı tekrar çalacağım.

Bir kez daha sihirli kaval, kavalcının dudakla-
rına değdi. Kavalın sesi kasabanın üstünde dans
etti.

Bu sırada Belediye Reisi ile meclis üyeleri,
kendi aralarında neşeyle konuşuyorlardı.

– Bırakalım o gülünç kavalını çalsın. Bu kez
kimi cezp edecek?

- Kedileri mi?
- Köpekleri mi?
- Kuşları mı?
- Koyunları mı?

Bu kez alacalı kavalcı, Hamelin Kasabası'nın çocukları için kavalını çalmıştı. Çocukların zihninde güzel, sevimli ve parlak bir ülkenin hayali canlandı. Öyle bir ülke ki, orada her çocuk ya bir prens ya da bir prenesti. Ağaçların üzerinden en güzel yiyecekler sarkıyordu. Orada hayvanlar da insanlar gibi konuşuyordu... Ve orada şunu yapacaksın, bunu yapacaksın diyen hiç kimse yoktu.

Kavalcının çağrısına ilk koşanlardan biri de Belediye Reisi'nin oğlu Franz'dı. Diğer taraftan topal Villi de bu çağrıya karşı koyamadı. O evden çıkıp neşeyle giderken annesi, “Korkmamalıyım. Kavalcı bana üzülmememi söylemişti,” diye söylendi.

Evlerinden çıkan çocuklar, kavalın sihirli nağmelerinin cazibesine kapılarak ilerlediler. Gülerek, bağırarak, kavalcayı izlediler...

Belediye Reisi ve meclis üyeleri alacalı kavalcının arkasından neşeyle dans ederek giden çocukları bir süre sessizce izlediler.

– Onları nereye götürüyor?

Bir meclis üyesi dehşet içinde karşılık verdi.

– Nehre! Onları da fareler gibi boğacak!

Bunun üzerine Belediye Reisi ve peşinden meclis üyeleri dışarı fırladılar.

– Çabuk, ona bir koşucu yollayın! Ona parayı ödeyeceğimizi söylesin! On bin... yirmi bin... Elli bin!

Fakat çocuklar korkmuyorlardı. Hatta o güne kadar öylesine mutlu olmamışlardı. Öyle ki Franz ile Villi bile iyi arkadaş olmuşlardı. Franz:

– Kavalcı, dünyanın en harika adamı, diyordu.

Kavalcı, tam nehir kenarına gelince nağmeyi değiştirdi. Dans ederek ilerleyen çocuk kafilesi keskin bir dönüşle nehirden uzaklaşmaya başladı. Bunu gören koşucu, “Allah’a şükür! Onları boğmaya götürmüyormuş.” diye kendi kendine söyledi. Sonra dönüp Belediye Reisi’ne haber verdi.

– Nehirden dönüp uzaklaştı! Onları Kayalar Tepesine doğru götürüyor.

Belediye Reisi:

– Güzel, dedi. O yüksek dağı asla geçemeyecek. Onları orada durdurabiliriz.

Bu sırada zavallı Villi, diğerlerine yetişmekte güçlük çekiyordu. Dağın dik yamacına topal ayakları ile tırmanması çok zordu. Bu yüzden onlardan epeyce geri kalmıştı. Bu arada neşeli kavalcı ve onun mutlu arkadaşları, bulutlara doğru tırmanıyorlardı.

Uzaktan onları gören Belediye Reisi,

– Onları durdurmak zorundayız, diye yanındakilere bağırdı. O dik kayaya tırmanamazlar!

Birden dağın yamacında dev bir kapının açıldığı görüldü. Kocaman bir mağaranın karanlıkları içine dalarak ilerleyen kavalcı, kavalından sihirli nağmeler çıkarmaya devam ediyordu. Şarkılar söyleyerek kendisini izleyen çocuk kafilesini dağın derinliklerine doğru götürdü. Hamelin Kasabası'nın bütün çocukları onunla beraber gittiler. Sadece bir tanesi kaldı... Villi... Villi, oyun arkadaşlarının arkasından dev mağaranın taş kapısı tam kapanırken mağaraya yetişti.

– Bekleyin, diye bağırdıysa da onu duyan olmadı.

Mağaranın kapısı kapanmış ve kendisi dışarıda kalmıştı. Kasaba halkı oraya geldiğinde Villi'yi ağlar halde buldular. Gözlerinin yaşını silerken kendi kendine söyleniyordu.

– Onlar dünyanın en güzel ülkesine gittiler. Orada ömürleri boyunca mutlu olacaklar. Bense total olduğum için onlardan geri kaldım.

Bu sırada Belediye Reisi de ağlıyordu.

– Franz! Oğlum! Artık seni göremeyecek miyim!

Buna diğerlerinin sesi karışıyordu.

– Çocuklarımız! yavrularımız!

Bu sırada Villi'nin annesinin sesi duyuldu.

– Villi! Villi!

Annesi onu kucaklayıp bağrına bastı.

– Onlarla gidemediğin için üzülme yavrum, dedi. Gitseydin ben sensiz yaşayamazdım.

Villi de annesinin boynuna sarılarak,

– Haklısın, anneciğim, dedi. Kavalcı seni seviyordu. Çünkü sen ona inanıyordun. Bunun için beni senden ayırmadı.

Üzgün halk, gözyaşları içinde Hamelin Kasabası'nın bomboş sokaklarına geri döndüler. Bu sokaklarda artık çocuklarının seslerini hiç işitemeyeceklerdi. Bunu düşündükçe boğazlarında düğümlenen hıçkırıkları ve gözlerinde biriken yaşları tutamıyorlardı. Çocuksuz bir yer olur muydu?

Olsa bile ne işe yarardı böyle bir yer. Böyle üzüntü içinde sokaklardan geçip giderken kadınlardan biri, karşıdan süklüm püklüm gelen Belediye Reisi'ni göstererek,

– Bütün bunlar işte onun hatası! Onun sözünü tutması gerekirdi, diye bağırdı.

Orta yaşlı bir adam kadına cevap verdi.

– Hepimiz kabahatliyiz. Hiçbirimiz kavalcının parasını ödemek istemiyorduk.

Suçlu olmasak sadece reisin ve meclis üyelerinin çocukları giderdi.

Bu sırada koltuğunun altında düzgün bir tahta parçasıyla oradan geçmekte olan Topal Villi'yi gördüler.

Belediye Reisi'nin yanında duran kadınlardan biri,

– İşte Hamelin Kasabası'nın yegâne çocuğu geçiyor. Bu çocuktan başka görebileceğimiz, sevebileceğimiz tek bir çocuğumuz bile yok. Fakat o böyle aceleyle nereye gidiyor? Koltuğunun altında ne taşıyor, diye mırıldandı.

Villi, caddenin başına gelince koltuğundaki tah-tayı alıp eski sokak levhasının yerine çaktı. Villi'nin

oraya çaktığı bir sokak levhasıydı ve üstünde şunlar yazılıydı. “Alacalı Kavalcı Caddesi”

Bunu gören bir ihtiyar,

– Bu bize çocuklarımızın bu caddeden götürüldüğünü hatırlatacak. Biz bir söz verdik ve sözümüzü tutmadık. Bu levha sözümüzde durmayıp çocuklarımızı ve torunlarımızı kaybettiğimiz günü de hatırlatacak, diye söylendi.

Herkes ağlamaktan kızarmış gözlerle evlerinin yolunu tutarken o gün çocuğunun elinden tutabilen tek bir anne vardı. O da Topal Villi’nin annesiydi.

Bütün bunlar yaşanırken Belediye Reisi’nin evinde kavga vardı. Karısı avazı çıktığı kadar bağıyor, sadece kendi çocuklarının değil, bütün çocukların hıncını almaya çalışıyordu. Belediye Reisi ise hatasının pişmanlığı içerisinde ne etraftan kendisine kızanların bağırlarını ne de karısının hakaretlerini duyuyordu.

Hamelin Halkı, ilerleyen günlerde çocuklarının girip kaybolduğu mağaranın önüne bir taş diktiler ve bu taşın üzerine acıklı hikâyelerini kazıdılar. Hikâyelerinin başına da “Sözünde Durmayan Hamelin Halkı’nın Kötü Sonu” yazdılar.

BU KİTAPLA İLGİLİ NOTLARIM

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

bu kitapların hepsi 'masal' :)

Çocuklarımız; daima iyilerin
kazandığı, dürüstlüğün,
sevgi ve merhametin
engelleri aşan tek iksir olduğu
masalların huzur iklimini yaşasın diye..:

Gonca

NT Mağazaları ve diğer kitapçılarda Genel dağıtım: Gökkusağı Tel: 0212 410 50 60 www.kitap kaynagi.com

GRIMM MASALLARI

Sevgili kitap dostları,

Annelerinin masallarıyla büyüyen eski zaman çocukları,
internet ve televizyonlardaki vahşet programlarıyla
büyüyenlerden daha mutluydu.

Artık anneler masal anlatmıyor ama bu masal
kitapları var elinizde...

Anne sıcaklığını hissedeceksiniz bu kitapları okurken.

Kötülerin şahsında kötülerden nefret edip,
iyilerin tarafı olacaksınız.

Bu masallar sizi, insanın öz mayasındaki
güzelliğe götürecektir.

Kötülüklerden nefret edip; iyiliğe ve güzelliğe
yöneleceksiniz.

İyi okumalar...

www.kitapkaymagi.com

ISBN 978-605-4189-29-8

9 786054 189298